rozsévač rozsievač

4

apríl–duben
2019
ročník 88

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

» Sláva Kristova kříže «

» Nezneužiješ meno Božie «

» Nebudeš brať meno Hospodina nadarmo «

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš brát Boží jméno nadarmo“ (Ex 20, 7).

90. let Domu Smíření

Sbor Na Topolce si 28. října 2018 na den přesně připomněl 90 let od otevření své modlitebny. Za účasti mnohých hostí posloužil dopoledne při této příležitosti slovem Božím bratr Miloš Rejchrt.
Na tuto slavnost navázalo odpoledne shromáždění s vyprávěním o dějinách sboru, které bylo obohaceno vzpomínkami předchozích kazatelů a dalších členů sboru.

Připomněli jsme si počátky sboru v roce 1906 přestěhováním bratra Štrupa do Nuslí, osamostatnění sboru od sboru vinohradského v roce 1924 a konečně stavbu vlastní modlitebny, Domu Smíření, v roce 1928. Otázka po samostatné a důstojné modlitebně se ve sboru vynořovala již zkraje dvacátých let 20. století. Tužbou bratří a sester ve sboru bylo, aby sborový dům stál ve čtvrti na Pankráci a nebyl daleko od nuselského údolí. Koupě pozemku ve čtvrti na Pankráci se uskutečnila v roce 1926 a dva roky na to byl zbudován dům, který sboru slouží dosud. Při odpoledním shromáždění jsme za promítání fotografií vzpomínali na to, jak prarodiče a rodiče nejstarších členů sboru s velkým nadšením, obětavostí a pílí pracovali na společném díle, aby příští generace tohoto hloučku křesťanů měla místo, kde se scházet ke společným shromážděním a konat mnohou bohulibou činnost. Dům byl koncipován tak, aby v budoucnu sloužil nejen jako modlitebna. Stavěl se rovnou s byty a místnostmi, které sloužily ke vzdělávání kazatelů naší Jednoty. Seminář se do prostor Domu Smíření přestěhoval brzo po jeho postavení a působil zde vyjma válečných let až do roku 1950. Později v 70. letech bylo přistavěno další patro, které dodnes slouží jako kancelář Výkonného výboru BJB. V nedávných letech sem byl přestěhován archiv Jednoty. Není bez zajímavosti také připomenout, že v 80. letech se v Domě Smíření za působení kazatele Petra Macka konala Podzemní univerzita, kde se k výuce scházeli disidenti, profesoři a studenti, kteří měli zakázáno učit a vzdělávat se na Karlově univerzitě.

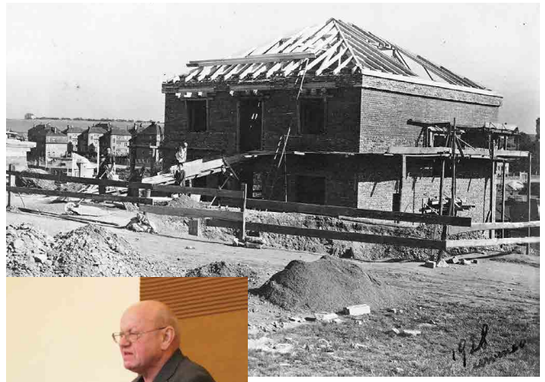

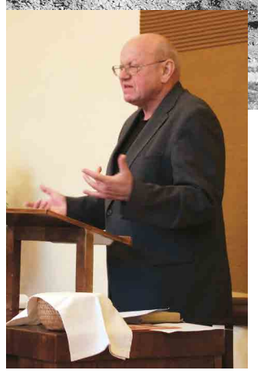

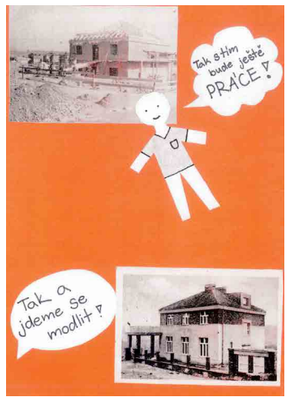

Těšíme se z toho, že měl sborový dům sester a bratří Na Topolce od svého počátku široké využití, jak by si jistě přáli naši předkové, kteří jej stavěli, a dále intenzivně promýšlíme, jak Dům Smíření může nadále sloužit ku prospěchu Božího díla v letech příštích.

Lydie Kucová

Obsah

90. let Domu Smíření....2
Sláva Kristova kříže....3
Třetí přikázání....4
Desať veľkých slobôd
Nezneužiješ meno Božie....5
Nevezmeš meno Hospodina, svojho Boha nadarmo....6
Nebudeš zneužívat jméno Hospodinovo....7
Strážime svoje meno
Nebudeš brať... nadarmo, ...8
Jedine, iba, len....
Chtěla jsem být čistá pořád....9
Ježíš porazil smrt....10
Vzkříšení
Židovský kráľ
Nevěřící Tomášové....11
Ježišov príbeh v Revúcej
Detská misia - inzercia
Milí priatelia! Misia v Afrike....12
Príbeh môjho uzdravenia/2....14
Několik způsobů, jimiž Bůh žehná zlomenému srdci....15
Radost ve smutku – to jsou „Velikonoce“!
Vody živé 1/ 2/ 3....16
Japonec a křesťanství
Jak jsme se měli během války
Recenzia knihy 17
Viditelné Slovo
Totalitné šikanovanie v roku 1952....18
Poučení z chrudimského procesu
Mal som „na to“
Konference sester BJB....19
Slavnost křtu ponořením v Aši
Redakčné oznamy
Ján Kučera: Dvere v tvare kríža....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 4/2019: 11. 3. 2019
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Jan Pospíšil

Je tomu již řada let, co mne jeden bratr oslovil při vstupu do čerstvě obnovené modlitebny. V jejím průčelí se nacházel menší vkusný dřevěný kříž. Ten bratr mi tenkrát řekl: „Bratře kazateli, s tím musíme rychle něco udělat! Je to hrozné! Naši malou modlitebnu má „zdobit“ tento hnusný nástroj popravy našeho Pána? Vždyť je to odporné! Stejné, jako kdybychom tam umístili třeba šibenici nebo gilotinu.“
Snažil jsem se tenkrát tohoto milého bratra přesvědčit, že se věci přece mají jinak.
Nevím, do jaké míry se mi to povedlo.
Je pravda, že z té lidské strany kříž Pána Ježíše Krista vyjevil ty nejhorší stránky lidského pádu. Tento kříž je vyvrcholením lidské zloby, nepravosti a nenávisti. V uších nám stále zní ten neúprosný křik rozvášněného davu, který na Pilátovi vymáhal: „Ukřižuj ho, ukřižuj!“
Tento lid dobře věděl, že tím vymáhá nezměrné lidské utrpení odsouzeného, protože smrt na kříži byla opravdu nesmírně krutá.
Ale co víc, lidé navedení náboženskou elitou chtěli, aby Ježíš byl dokonale zesměšněn, ba dokonce aby na něm spočinulo zlořečenství lidské i Boží! (5M 21, 23)
Vidíme-li našima lidskýma očima jen toto potupné dřevo kříže a na něm nevýslovně trpícího Ježíše, pak by se nám chtělo odvrátit a zbavit se tohoto pohledu.
To chápu. Ale díky Bohu, věci se mají ještě jinak! **To Bůh sám se rozhodl obětovat svého Syna za nás!** To, co se stalo na kříži, byla Boží cesta. To věděl Pán Ježíš, když

Sláva Kristova kříže

v Getsemane řekl Petrovi: „Což nemám pít kalich, **který mi dal Otec?“** (J 18, 11)
Kříž se v tomto světle stal **jedinečným Božím oltářem.** Poslušný Boží Syn se dobrovolně klade na kříž, aby se na něm vyjevila Boží láska k nám, hříšným lidem. **Je to Beránek Boží.** To na Něm se slavně naplnilo dávné svědectví proroka Izaiáše: „Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit Ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu“ (Iz 53, 10). Právě v tomto světle je **Kristův kříž tak krásný a vzácný!**

„Bůh neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všecky Jej vydal: jak by nám spolu s Ním nedaroval všecko?“ (Ř 8, 32).

Podstatné je přece Boží dílo! Pán Bůh se rozhodl skrze oběť svého Syna na golgotském kříži zachránit tebe i mne! Není to důvod k veliké vděčnosti a radosti? Tím více, že Kristův kříž zalila sláva nedělního vzkříšení. Bůh tak navzdory všem nepřátelům potvrdil své mocné dílo. Nám se skutečně nejedná o kus dřeva, který bychom měli nějak uctívat. Ale smíme uctívat a milovat Toho, který na kříži položil svůj život za nás. Ano, ctěme a milujme našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista a našeho nebeského Otce!
A s autory nádherných písní vyznávejme a jásejme i my: „Radost mi vrátila Golgata...“ a „Pro to miluji hrubý ten kříž, pokud žití mi trvá zde čas...“
Haleluja!

Třetí přikázání

Starozákonní texty:

„Nevyslovíš meno Hospodina, svojho Boha, nadarmo, lebo Hospodin nenechá bez trestu toho, kto nadarmo vysloví meno Hospodina, svojho Boha!“ (Ex 20, 7)

„Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval“ (Ex 20, 7).

Novozákonní texty:

„Preto Ho aj Boh nadmieru povýšil a dal Mu meno nad každé meno, aby v Ježišovom mene pokľaklo každé koleno tých, čo sú na nebi aj na zemi, aj pod zemou, a každý jazyk aby na slávu Boha Otca vyznával, že Ježiš Kristus je Pán“ (Fil 2, 9 –11).

„Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán“ (Fil 2, 9–11).

JA SOM Pán, tvoj Boh, nebudeš zneužívať moje meno!

Nemusíš ma nútiť, aby som ti pomohol,
ani zbožnými činmi
– ani nezmyselným (pochabým) zaprisahávaním
– ani tým, že budeš zakrývať svoje prospechárske ciele kresťanským plášťikom.
Lebo to všetko znamená znižovať moje meno.
Ja, všemohúci Boh, som celkom dobrovoľne tvoj priateľ.
Drž sa ma, a tvoja modlitba nebude zbytočná.

Desať veľkých slobôd

Chcel si, aby som Ti dôveroval, Pane.
Ja som však zneužil priateľstvo,
ktoré si mi daroval.
Vždy som bol v pokušení
ovládať Ťa svojou mocou:
podplatiť Ťa svojimi výkonmi,
vyslovovať Tvoje meno,
aj keď srdce bolo prázdne,
používať Ťa k tomu,
aby som urobil na ľudí dojem.
Cítim v sebe dve pohnútky:
Buď ďalej všetko predstierať,
alebo Ťa úplne vytrhnúť zo svojho srdca.
Medzi nami žijú ľudia, ktorí sú na tom rovnako.
Rozpor medzi slovami a činmi je stále väčší!
Zaslúžili sme si, Pane,
aby si nás nechal zahynúť v našom rúhaní
a aby sme Ťa stratili navždy.
Nedokážeme si sami pomôcť, Pane.
Buď nám však milostivý a pomôž nám.
Chceme byť Tvoji priatelia.

„NEVYSLOVÍŠ MENO HOSPODINA, SVOJHO BOHA, NADARMO, LEBO HOSPODIN NENECHÁ BEZ TRESTU TOHO, KTO NADARMO VYSLOVÍ MENO HOSPODINA, SVOJHO BOHA!“

Vyslovoval som Božie sväté meno vždy len s bázňou a úctou, alebo som ho používal ľahkomyseľne medzi rečou?

Neprisahal som krivo?

Nehovoril som ľahkovážne a s opovrhnutím, posmešne či s iróniou o svätých veciach, o bohoslužbe, o Biblii alebo o cirkvi?

Nebol som svedkom takýchto rečí bez toho, aby som im odporoval?

Som v myšlienkach sústredený na slová kázne, modlitby a piesne?

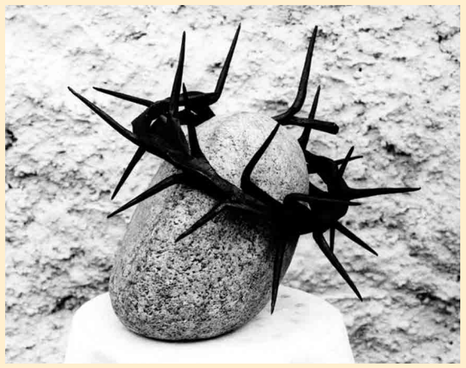

Nezneužiješ meno Božie

(Ex 20, 7; Dt 5, 11)

Tretie prikázanie
Dostávame sa k tretiemu prikázaniu, ktoré hovorí o zneužívaní Božieho mena. V rímsko-katolíckej a luteránskej tradícii pri delení prikázaní je toto prikázanie uvedené ako druhé prikázanie, keďže pri augustínovskom delení, ktoré tieto cirkvi uplatňujú, sú prvé a druhé prikázanie spojené do jedného. V našej kultúre, kde prevažná väčšina ľudí pochádza z týchto cirkevných tradícií, teda poznajú prikázanie o Božom mene pod číslom dva.
Chcem však zdôrazniť a pripomenúť, že podstatný je obsah prikázaní a ich dodržiavanie, a nie ich odlišné číslovanie.
Kľúčom, ktorý nám otvára prístup k Bohu, je Božie meno. Preto si musíme pri výklade tohto tretieho prikázania povedať o význame Božieho mena, o zneužití Božieho mena, o treste za zneužitie Božieho mena a nakoniec o správnom uctievaní Božieho mena.

Význam Božieho mena
Pre väčšinu z nás nie je dnes ľahké pochopiť význam mena, najmä mena Božieho. My pod menom rozumieme označenie človeka v bežnej komunikácii, a nie jeho charakterové črty alebo prejavy.
Starozákonné židovské myslenie a aj myslenie ostatných ľudí tej doby zachytené v Písme je v tomto prípade úplne odlišné. Meno podľa tohto chápania nesie so sebou tajomstvo jedinečnej osobnosti svojho nositeľa a v mnohých dôležitých prípadoch vyslovuje skutočný životný program, základnú podstatu pomenovanej osoby. Podľa vtedajších náboženských predstáv ten, kto poznal pravé meno božstva alebo nadprirodzenej bytosti, mohol tým božstvom, tou bytosťou manipulovať, keď vyslovoval toto meno, aby plnila jeho príkazy a želania.
Izraeliti prechovávali takú veľkú úctu k Božiemu menu, že sa ho postupne ani neodvážili vysloviť.
O Bohu hovorili ako o „Mene“, aby sa vyhli použitiu skutočného mena JHVH. Boh a Jeho meno stoja najmä v Starom zákone v tesnom spojení a vzájomne sa aj zamieňajú. Meno nie je sekundárna Božia vlastnosť, ľubovoľne vymeniteľná šifra, ale týka sa Jeho bytosti. Dá sa to formulovať celkom jednoznačne: Meno znamená samotného Boha. „Meno“ znamená všetko, čo je pravdou o Bohu, všetko, čo je o Ňom zjavené. Predstavuje Boha vo všetkých Jeho vlastnostiach, všetko, čím je sám v sebe, všetko, čo vykonal a koná. Meno označuje zjavenú a osobnú prítomnosť Božiu – na nebi, ako aj na zemi. Znamená spolu s Jeho existenciou všetky Jeho prívlastky alebo črty, Jeho večnosť, všadeprítomnosť, všemohúcnosť, vševedúcnosť.

Na otázku Mojžiša pri hore Sinaj: „Aké je Tvoje meno?“, odpovedal: „Som, ktorý som“ (**Ex 3, 14**). V **Ex 34,6 – 7** sa mu ešte podrobnejšie predstavuje: ***„Hospodin, Hospodin, Boh milosrdný a ľútostivý, zhovievavý a hojný v milosti a vernosti, zachovávajúci priazeň tisícom, odpúšťajúci vinu, priestupok a hriech.“*** To všetko je zhrnuté v mene Ježiš – Jehošua, Jehova, Spasiteľ (Záchranca). V Pánovi Ježišovi Kristovi sa nám predstavil, nechce mať iné meno. Toto meno je nadovšetko. Má v sebe veľkú moc. V mene Ježiš sa diali uzdravovania, zázraky a Písmo nám svedčí: ***„A nieto spasenia v nikom inom, lebo nebolo dané pre ľudí iné meno pod nebom, v ktorom by sme mali dôjsť spasenia“*** (**Sk 4, 12**).

Zneužitie Božieho mena
Ak je Božie meno také mocné, a ono je, musí byť chránené pred zneužitím. Boh ho preto chráni aj týmto prikázaním.
Zneužitie, znesvätenie Božieho mena môže mať dve **hlavné formy**:
1) Pokus dostať Božie meno (Boha) pod vlastnú kontrolu, manipuláciu.
2) Bezmyšlienkovitosť a ľubovôľa v zachádzaní s Bohom a Jeho Slovom.
Je považlivé, ako sme všetci náchylní používať Božie meno. Zrejme si neuvedomujeme, že hovoríme o naveky požehnanom, veľkom, absolútnom, všemohúcom Bohu. V istom zmysle by sme si mali vyzuť svoju obuv, kedykoľvek toto meno vyslovujeme. Špecifickou formou znesväcovania, zneužívania, platnou pre Boží ľud môže byť odmietnutie nasledovania. Božie meno, meno Pána Ježiša Krista sa uznáva a vyslovuje, ale to, o čo ide, sa neberie vážne. Hovoríme „Pane, Pane“, ale nekonáme Jeho vôľu. Tým sa kresťan vo svojom živote a cirkev vo svojom poverení stávajú nevierohodnými. Kresťan potom neslúži, ale skôr bráni posväcovaniu Božieho mena vo svete. V najhoršom prípade sa Božím menom opevňujeme, činíme si na neho nárok ako na záruku vlastných záujmov. Nedávame sa Bohu k dispozícii, ale Boh má byť k dispozícii nám, Jeho sväté meno staviame do služby nesvätým a pseudosvätým cieľom. Z Boha vyslobodenia sa stáva Boh súkromný. Veľmi jasne nás Božie slovo pred týmto varuje na príklade vyvoleného izraelského národa v Liste Rimanom: ***„Ty sa chvastáš zákonom a znevažuješ Boha prestupovaním zákona? Pre vás sa rúhajú menu Božiemu medzi pohanmi“*** (**Rim 2, 23 – 24**).

Podrobnejšie formy zneužívania
Zbytočné vyslovovanie Božieho mena – keď sa Božie meno vyslovuje v údive aj v hneve („Ježiš!“ „Ježiši Kriste!“). Židia ho vôbec nesmeli vysloviť – z úcty k Nemu.

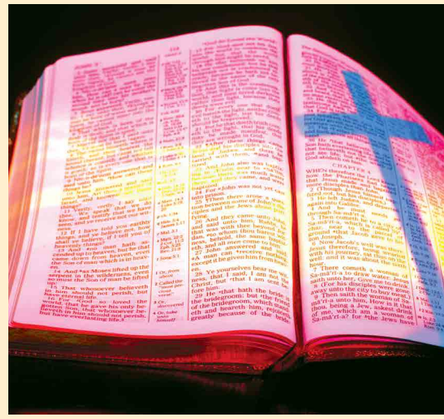

Nadávky s použitím Božieho mena – nebudem ich vyslovovať.
Zaprisahávanie sa – „Boh mi je svedkom“, „Bohu prisahám“. Božie slovo nás vyzýva, že naše áno má byť áno a nie nie. Nemáme zneužívať Božie meno na zvýšenie svojej dôveryhodnosti.
Zneužitie v reklame a pre rôzne ľudské ciele a programy – v mene Božom sa robili a robia rôzne politické programy, vyhlasovali sa vojny, ospravedlňuje sa vraždenie ľudí. Človek činí Boha svojím služobníkom.
Sprivatizovanie Boha – Opačným spôsobom Božie meno zneužívame aj vtedy, keď Boha uznávame len vo svojich súkromných záležitostiach, ale nepýtame sa, či sa Jeho vôľa deje vo svete, v politickom, sociálnom a ostatnom živote, a ani sa nesnažíme ju tam uplatniť.
Povery, kúzla, čarovanie – kliatba, snaha škodiť blížnemu zneužitím Božieho mena a Božej moci. *Zbožná pretvárka* – pri modlitbe (slovíčko Pane ako výplň, keď neviem, ako pokračovať), hľadanie vlastného prospechu a chvály, vyhlasovanie svojej vôle za vôľu Božiu, slovo Pane ako súčasť kresťanského žargónu (Pán mi povedal, ako chce Pán, každé druhé slovo je Pán, ale pritom to ten človek nemyslí úprimne, hovorí to zo zvyku, je to už len štýl jeho reči), bezmyšlienkovité modlitby, odriekavané Otčenáše, zo zvyku spievané piesne bez uvedomenia si ich obsahu, hádky o tom, ktoré Božie meno je pravé. Znižujeme tým Jeho vážnosť a česť v očiach ľudí. Najdokonalejším zjavením Boha a Božieho mena je Pán Ježiš Kristus. Boh Mu dal *„meno nad každé meno, aby v Ježišovom mene pokľaklo každé koleno tých, čo sú na nebi aj na zemi, aj pod zemou, a každý jazyk aby na slávu Boha Otca vyznával, že Ježiš Kristus je Pán“* (**Fil 2, 9 – 11**).

Trest za zneužitie Božieho mena
Božie meno je bránou k Bohu samotnému

– Svätému, Trojjedinému. Keď sa človek neúctivo dotýka Jeho mena, prejavuje Jemu samému nedostatok úcty a lásky. Dotýkame sa Jeho svätosti – nemôže to ostať bez trestu. Naše modlitby nie sú vypočuté, lebo sme meno svojho Boha nevyslovovali s vierou a sväto. Každá povrchnosť a ľahostajnosť, aj v zbožnosti, nesie so sebou Boží trest. Kto nezaobchádza sväto s Božím menom, kto ho zneužíva, toho stihne len kliatba. Práve preto, že Boh je Bohom, nemôže nechať bez trestu ľudí, ktorí berú Jeho meno nadarmo.
Z histórie vieme, že židia sa pokúšali toto prikázanie obísť tým, že nevyslovovali konkrétne Božie meno – JHVH. Nahrádzali ho inými menami a mysleli si, že tým je to vyriešené. Nemôžeme ani takto klamať svojho svätého Boha. Nazvime Ho akýmkoľvek menom, ktoré je v Písme, On vždy a všade zostane svätým Bohom, a preto akokoľvek Ho nazývame a oslovujeme, vždy to robme s úctou a bázňou, aby nás nestihol Jeho trest.

Správne uctievanie Božieho mena

Je teda riešením nevyslovovať Božie meno? Nie! On si praje, aby sme Jeho meno vyslovovali, aby sme k Nemu prichádzali a na Neho sa obracali vo svojich problémoch. V Jeho mene je život a sila.
V Príslovia čítame: ***„Meno Hospodinovo je pevnou vežou, spravodlivý sa do nej utieka a je chránený“*** (**Pr 18, 10**). Jeho meno je pevná veža. Mnohokrát chceli meno Boha vytrieť nielen zo slovníka, ale aj zo srdc a mysle ľudstva. Ono však neohrozene stojí a bude stáť naveky. K nemu sa každý spravodlivý obracia. Správnym uctievaním Božieho mena je úprimná modlitba. Kto sa nemodlí, ten Boha zarmucuje, uráža. Volať máme na Boha nielen v núdzi, keď potrebujeme pomoc, ale stále. Boha máme cítiť a chváliť pre Jeho lásku a milosrdenstvo srdcom, ústami, celým životom. Boh dal svojmu menu viditeľnú podobu v Pánovi Ježišovi Kristovi.
Veľmi záleží na tom, aby sme Božie meno naozaj dobre poznali a nikdy na neho nezabudli. V inom mene niet spasenia.
V mene Ježiša Krista sú nám dané neslýchané zasľúbenia. ***„Amen, amen, vám hovorím: Keď budete prosiť Otca o niečo, dá vám to v mojom mene. Doteraz ste o nič neprosili v mojom mene. Proste a vezmete, aby vaša radosť bola úplná“*** (**J 16, 23 – 24**).

Záver:

Boh chce, aby sme Jeho meno nebrali do úst drzo a ľstivo, ale aby sme vážne a čestne o Ňom hovorili a k Nemu v modlitbe volali. Aby sme Ho vo všetkých svojich potrebách vzývali, ctili, chválili a jemu ďakovali. Božie meno je nám dané na pomoc v súžení.
Robme pokánie za svoje slová a znevažovanie svätého Božieho mena. Prosme Ducha Svätého, aby nás učil správnym spôsobom volať a vyslovovať Božie meno.

Spracoval: Ján Szőllős

Použitá literatúra:

Bándy, J. (1999). *Dekalóg.* Bratislava (vlastný náklad).
Bándy, J. a kol. (2001). *Dekalóg na prahu 21. storočia.* Bratislava (EBF UK).
Dialog nebe se zemí. (bez identifikačných údajov)
Lochman, J.M. (1994). *Desatero. Směrovky ke svobodě.* Praha (Kalich).
kol. (1991). *Slovník biblické teologie.* Rím (Velehrad - kresťanská akademie).
kol. (1996). *Nový biblický slovník.* Praha (Návrat domů).
Novotný A. (1956). *Biblický slovník.* Praha (Kalich).
Výklady ke starému zákonu. I. časť Zákon. Česká biblická společnost, Praha 1991.

Nevezmeš meno Hospodina, svojho Boha nadarmo

V modlitbe Pánovej potvrdzujeme Božou svätosťou omilostené srdce: „Nech sa posvätí tvoje meno.“ Prosbou sa hlásime k zodpovednosti, že budeme osvedčovať svätosť Božieho mena pred ľuďmi. Viditeľne napríklad pri nažívaní domácich viery. Naši blížni majú spoznávať nekonečný rozmer Božej lásky a nenahraditeľnosť Božej svätosti v živote viery.
Opriem sa v krátkom zamyslení o úplne jednoduchú, často prehliadanú výzvu evanjelia: „... v pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba...“ (Flp 2, 3b) Pri uvádzaní do praxe zborového života akoby táto výzva bola len vedľajšou myšlienkou apoštola, úplne nepodstatnou vecou.
Ak podľahneme pokušeniu sebeckého triumfalizmu, naše okolie si už nebude môcť prečítať list o svätosti vzťahov v zbore. Skončí sa veľkorysosť i dobromyseľnosť, ochota darovať seba tzv. „nižším a slabším“. Na pôde zboru sa rozbehne nezmyselná a bezvýznamná súťaživosť o „najlepšieho“, lesk a honor osobných výkonov – som predsa lepší, oddanejší, pobožnejší. A ani nepostrehneme stratu duchovnej orientácie, už nie sme zakorenení v láske, vypriahli sme sa z jarma, nemôžeme so všetkými svätými vystihnúť šírku a dĺžku, výšku a hĺbku Kristovej lásky, nežijeme život v celej Božej plnosti (Ef 3, 18 – 19b). Aj si chvíľami uvedomíme, že niečo dlhujeme konkrétnym ľuďom v zbore, tým, ktorí možno čakajú na službu pomoci, na prijatie. Veď sme boli poučení: „... a nehľadajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných“ (Flp 2, 4). Vyznávame, že sme zomreli s Kristom. Avšak zomierať svojmu sebectvu nie je ľahký proces. Aj obnova myšlienok je často zložitý duchovný boj. Zomreli sme s Kristom, ale niekedy sa silne presadí naše ego, radi žijeme sebe, len sebe. Chceme život orientovaný na seba prekonať, no je to ťažké.
(Modlím sa o väčšiu úctu ku konkrétnemu človeku, ale mám svoje skúsenosti, viem o ňom svoje a ruší ma to. Viem, že Pán Ježiš by sa v zástere služobníka sklonil aj k jeho nohám. Ale ja nie som ešte na takom stupni. Hľadám pokoj a radosť, túžim vystúpiť zo zlého vzťahu... Keby aspoň naznačil, že tiež chce pre to niečo urobiť... Ja už nevládzem.)
Nedajme sa však znechutiť. Ak sme dobrovoľne, v živej nádeji vstúpili do procesu duchovného rastu, poznáme milosť pokánia a chceme byť podobnejší Pánovi, ktorý zomrel za nás: „... za všetkých umrel, aby tí, čo žijú, **nežili viac sebe**, ale Tomu, kto za nich umrel a vstal z mŕtvych“ (2K 5, 15).
Pohľad viery na Pána Ježiša sa zmení vždy na nesebecký čin.
Lebo aj jednoduchá, často nepovšimnutá výzva, o ktorej sme dnes uvažovali, má niečo spoločné s posväcovaním Božieho mena medzi nami. Spoločenstvo, zbor, telo Pána Ježiša Krista je miestom, kde aj ten posledný, prehliadaný člen zboru nachádza priestor, v ktorom sú všetci zakorenení v láske a všetci spoločne môžu dokonale pochopiť, prijať a praktizovať Kristovu lásku. Taký je svätý cieľ zborového spoločenstva domácich viery.
Článok nadpisujeme vetou: „Nevezmeš meno Hospodina, svojho Boha nadarmo.“
Boží príkaz neprestupujú len tí, ktorí berú Božie meno nadarmo, ale svojím spôsobom aj tí, ktorí „márnivo a ľahostajne “ znevažujú svätosť Božieho mena svojím životom. Modlil si sa za posvätenie Božieho mena medzi nami; neprehliadnime, nezľavme a neodsuňme ani tú najmenšiu výzvu evanjelia, s ktorou má Duch Svätý konkrétny cieľ obnoviť tvoj i náš život.

J. Stupka

Nebudeš zneužívat jméno Hospodinovo

Už jako předškolního chlapce, kdy jsme ještě žili v Polsku, to se mnou vždycky to cuklo, když někdo z tamních lidí hlasitě zaklel: „Jezus, Maryo, Do Boga, rety! Jak Boga kocham! Do Boga jedynego! Ani za Boga nie!“ a podobně. Už z nedělní školy jsem věděl, že jméno Bůh je něco vážného, s čím si nikdo nesmí hrát jako se slovy říkadel. Když jsme se po 2. světové válce jako reemigranti z Polska vrátili zpět do Čech, do země otců, zjistili jsme, že i tady je tentýž hříšný nešvar a zlozvyk, „braní Božího jména nadarmo“, čili hřích zneužívání Božího svatého jména. A to většinou jako určitý druh klení, jež v rozčilení a zlosti člověk metá do svého okolí svými ústy.
Toto všechno se děje vlastně proti Bohu, kdy lidské klení je absurdně neseno Božím jménem, které je takto strašně hanebně zneužíváno. - Proto se vůbec nedivme, že tu Hospodin ve svém třetím přikázání mluví o odvetě, o následném trestu (Gen 20, 7).
Podíval jsem se do hebrejské Bible na původní znění tohoto slovesa „brát nadarmo; zneužívat“. Tam je velmi krátké slovo; má pouze dvě písmena: „šv“. S punktací se vyslovuje „ šav“; co znamená = daremnost, nicota, rouhavost. Takto daremné, nicotné a rouhavé se Božím očím jeví lidské počínání při znesvěcování Božího jména, je-li takto hanobeno. Toto hanebné zneužívání sahá svými kořeny až do oblasti černé a bílé pohanské magie, kde se děly dokonce pokusy s čarováním, doslovně pomocí magického zneužívání Božího jména!
A to různým proklínáním a zaklínáním. Viz šamanismus. Ve starověku byla praktikována magie babylonská, řecká, egyptská a všech ostatních národů. Také odtamtud Izraeli hrozilo toto duchovní nebezpečí. Všechno to hraničí s okultismem, který sahá až do naší doby.
Proto je Boží 3. přikázání tolik aktuální i dnes. Dnešní tuhý ateismus to jen dotvrzuje. Třetí Boží přikázání má trvalou platnost. Jak troufale, nadutě, bezmyšlenkovitě, bídně, urážlivě, nevychovaně a neinteligentně tyto věci přec vypadají! Bez špetky studu, natož bázně!
Porovnejme vše například s pokorou Abrahámovou, tolik důstojnou, když oslovuje Pána Boha a říká: „Dovol mi, Panovníku, promluvit, ač jsem prach a popel“ (1 M 18, 27). Chtěl bych tu k tomu připojit událost, která se vskutku stala, jak mi ji vyprávěl br. kazatel D. Šaling.
„V jedné obci žil již starší mladík, hejsek a domýšlivec, který si ve své tělesné síle počínal velmi frajersky a vyzývavě. Byl to navíc „neznaboh“ a hanebný posměvač vůči Božímu svatému jménu a všemu, co bylo pobožné a slušné. Tím jen zdůrazňoval svoji namyšlenost a nadřazenost. Přesně podle novozákonního slova: „Boha se nebál a lidí nestyděl.“
Jednoho rána procházel obcí, kde pracovala skupina mužů, na které zahlaholil svým mocným hlasem, a z úst vychrlil několik posměšných poznámek. Chtěl nějak ponížit tuto skupinu dělníků.
Oni ho však napomenuli, aby se krotil, aby nemluvil tak bezbožně a dal pokoj aspoň Pánu Bohu a neklel. To jej uvedlo do takové ráže, že se jen podíval k nebi a vyzývavě zvolal: „Jen ať pánbíček sestoupí z nebíčka, pokud vůbec nějaký je, a mě potrestá!“
Tu z té skupiny vystoupil jeden statný pracovník, přistoupil k posměvači a udeřil ho tak silně do ramene, že se svalil na zem. To učinil věřící evangelík. Posměvač se uraženě hájil, že je přece psáno, že Bůh bude trestat a ne evangelík. Ten mu však řekl: „Bůh nemusí sestupovat z nebe. Bůh má na zemi své lidi, kteří jsou schopni a ochotni potrestat bezbožníka, který nestydatě zneužívá Boží svaté jméno.“
Na závěr kladu zkušební otázku: Jak zní **první prosba modlitby Páně**? Na prvním místě? „Otče náš, **posvěť se jméno Tvé**...“
Ano, modleme se, aby se tak dělo. Máme v tom dnes velké manko. Jeden pisatel biblického komentáře napsal: „Je možno říci, že pro nás, věřící, není příznačné zneužívání Božího jména, nýbrž to, že ho nepoužíváme vůbec. Boží jméno je dnes stahováno z oběhu jako stará mince.“ Kéž nás to hluboce osloví!

Napsal br. kazatel R. Novák

Strážime svoje meno

V posledných rokoch svojho učiteľského povolania som sa stretával aj s ťažšie zvládnuteľnými deťmi. Jeden taký malý chlapec z ničoho nič v triede skríkol a robil pri tom prudké pohyby. Tým narušoval pokojnú atmosféru, aká je potrebná pri vyučovacom procese. Na usmernenia ani pokyny nereagoval a argumentoval tým, že „veď čo sa mi môže stať?“ Tak som mu raz na to odpovedal, že **môže stratiť meno.** Také niečo zrejme ešte nepočul, preto ostal prekvapený a tiež zvedavý, čo to znamená. Keď som mu vysvetlil, že to znamená stratiť dobrú povesť a úctu vo svojom okolí, uvedomil si novú pravdu a prejavilo sa to aj v jeho správaní.
Všetci si strážime svoje meno, aby sme vyzerali v očiach ľudí čo najlepšie. **Ale ako je to s Božím menom?** Keď Pán Ježiš učil svojich učeníkov modliť sa, povedal, aby hovorili: „Náš Otče, ktorý si v nebesiach, nech sa posvätí tvoje meno!“ (Mat 6, 9)
Podľa Biblického slovníka znamená Božie meno samotnú podstatu Božiu. Preto každé znevažovanie Božieho mena je veľmi nebezpečné. Za znevažovanie, ignorovanie či len jednoduché zanedbanie fyzikálnych zákonov prichádza odplata hneď. Keď som ešte pracoval vo výrobe, stačilo iba trochu nepozornosti a už som mal úraz na palci pravej ruky s následkami na celý život. Ale v duchovnej oblasti človek často nič nepociťuje. Božie slovo hovorí, že preto, že odplata neprichádza hneď, sú srdcia ľudí náchylné robiť zlé. **Všeobecne sa o Bohu vie len veľmi málo** aj medzi kresťanmi. V našej spoločnosti sú predstavy o Bohu neuveriteľne pokrivené a falošné. Rick Warren povedal, že: **„Boh je väčší a lepší, ako si dokážeme predstaviť.“** Ak budeme takto o Bohu rozmýšľať, je to cesta k posväcovaniu Božieho mena. Aj malý chlapec pochopil, že stratiť svoje meno – dobrú povesť, znamená niečo vážne, čo vzbudzuje rešpekt a bázeň. Deti už od útleho veku neraz prekvapujú svojimi schopnosťami a rodičia potom rozprávajú, čo všetko už dokážu. Často ich však učia iba veci bežného života. V poslednej dobe som bol nepríjemne prekvapený, keď som si všimol, že deti, ktoré sú najotvorenejšou a najformovateľnejšou skupinou zo všetkých ľudí, ktoré sú našou budúcnosťou, sú duchovne zanedbávané a nevedú ich k tomu, aby si tie najväčšie hodnoty života ukladali do pamäti a do srdiečok. Nevedú ich k tomu, aby sa učili dôležité pravdy zo Svätého písma naspamäť. Pán Ježiš povedal: „Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nikdy nepominú“ (Mt 24, 35). Milí rodičia, starí rodičia, učitelia a všetci, ktorí máte možnosť tráviť čas s deťmi! Ak chcete pre túto mladú generáciu naozaj len to najlepšie, investujte do nich tieto večné hodnoty. Ak sú deti šikovné naučiť sa všeličo možné, prečo nie aj citovať dôležité pravdy z Božieho slova? Učte ich svojím osobným príkladom, rozhovormi a múdrym vedením tieto večné pravdy, ktoré nikdy nepominú, nikdy nestratia na cene ani na aktuálnosti.
Potom výraznou mierou prispejete k tomu, že bude menej ťažko zvládnuteľných detí, ktoré robia svojmu okoliu problémy, a viac dobre vychovaných. A čo viac, **Božie meno bude vo väčšej úcte.**

Ľubomír Počai

Nebudeš brať... nadarmo,

Nebudeš brať meno Hospodina, svojho Boha, nadarmo; lebo Hospodin nenechá bez trestu toho, kto Jeho meno zneužije!
Tretie prikázanie sa v súčasnosti porušuje možno viac ako v staroveku. Vtedy sa Božie meno vyslovovalo, používalo **s vedomím, že má moc, no v dnešnej dobe sa používa už bežne medzi neveriacimi ako nadávka, často, žiaľ**, aj medzi kresťanmi bez uváženia a ako samozrejmosť.
Meno je osobné zámeno. Patrí niekomu a ten je menom identifikovaný. S menom je spojený charakter človeka, vek, výška, dobré, zlé vlastnosti, záľuby, vzdelanie. Meno hralo v Starej zmluve dôležitú úlohu, aj pokiaľ ide o vzťah človeka a Boha. Božie meno bolo sväté, a aby také aj ostalo, dal Boh toto prikázanie. Nadväzuje na predchádzajúce dve v tom zmysle, že jedine Bohu patrí sláva – Soli Deo Gloria. Prvé prikázanie viedlo ľudí k tomu, aby dávali Boha na prvé miesto, druhé, aby mali správnu predstavu o Bohu, a tretie, aby správne premýšľali o Bohu.
Tretie prikázanie, rovnako ako druhé, zakazuje vyznávačovi manipulovať Hospodinom. Tak ako nie je dovolené Hospodina posunúť na vedľajšiu koľaj, akokoľvek si Ho zobrazovať, takisto nie je dovolené narábať s Jeho menom svojvoľne. Brať alebo z hebrejčiny „niesť" meno Hospodinovo znamená stotožniť sa s ním, byť ním identifikovaný. **Hospodinovo meno môžeme používať na požehnanie alebo na preklínanie.**
Vyznávač by mal Hospodinovo meno oslavovať, chváliť Ho, vyvyšovať, ale aj sa ho báť a **ctiť si ho**. Hospodin nie je ako bohovia iných náboženstiev, ktorí sú niekde v diaľke a len pozorujú svojich poddaných. On je osobný Boh, ktorý s človekom nadväzuje vzťah a dáva mu privilégium konať v Jeho mene. Človek si preto môže myslieť, že Boh je jeho vlastníctvom a môže s Ním narábať, ako on uzná za vhodné. Najdôležitejším slovom v prikázaní je slovo „nadarmo", ktoré v hebrejčine vyjadruje pojmy ako bezobsažnosť, daromnosť, prázdnota, márnosť a klam, faloš. Prvá skupina slov (bezobsažnosť, daromnosť, prázdnota, márnosť) sú teda zákazy používať Božie meno pri drobnostiach. Ľudia počas staroveku nechápali meno len ako označenie niekoho, ale v mene videli moc nositeľa mena. Starobylá predstava bola taká, že keď sa vysloví Božie meno, Boh sa tam reálne zjaví. **Dochádza teda ku konfrontácii stvoreného človeka s nestvoreným Bohom.**
V druhej skupine slov (klam, faloš) ide o zákaz nelegitímne používať Božie meno vo falošnej prísahe alebo pri čarovaní či mágii. V tom čase sa kliatby vyslovovali v mene nejakého božstva. V starom Oriente je veľa textov o tom, ako iné národy takto používali meno svojho boha, ale v Starej zmluve také texty nenachádzame.
Hospodin sám slovami: *„Na moje meno krivo neprisahajte; inak znesvätíte meno svojho Boha; ja som Hospodin"* (Lev 19, 12) odmieta falošnú prísahu v spojitosti s Jeho menom. No na inom mieste čítame *„Hospodina, svojho Boha, sa boj, Jemu slúž a na Jeho meno prisahaj"* (Dt 6, 13). Každý, kto prisahal v Božom mene, tvrdil, že jeho tvrdenie je pravdivé, pričom sa tým tvrdením skrýval za Boha. Ak bola táto prísaha falošná, klamlivá, označoval tým Boha za klamára. **Týmto spôsobom Božie meno zneuctieva**l a bral nadarmo, ľahkovážne. Boh teda nezakazoval prisahať na Jeho meno, ak dotyčný hovoril pravdu. Aby sa Izraeliti vyhli zneužívaniu Božieho mena, nevyslovovali ho vôbec a neskôr Jeho meno nahradili výrazom „Adonaj". Boh je svätý vždy a stále.
Ak zneužívame Jeho meno a neuvedomujeme si Jeho svätosť, ohrozujeme svoju vieru. Pretože ak budeme potrebovať od Neho pomoc a chcieť sa s Ním stretnúť, nebudeme vedieť ako, pretože sme Jeho meno nebrali vážne. **Boha neobohatíme svojou chválou a ani mu neuberieme z Jeho svätosti. Len seba ochudobníme o Jeho prítomnosť.**
Zneužívanie Božieho mena si môžeme všimnúť v histórii, keď sa v Jeho mene konali križiacke výpravy, inkvizícia, dobývanie novoobjavených území či útlak Indiánov. Neskôr v histórii kresťanstva bolo takéto konanie odmietnuté. Vyslovením Božieho mena sa ocitáme na svätej pôde a záleží na nás, ako sa budeme správať, či Ho budeme vyslovovať s úctou, alebo nie. Je na nás, či naše vyslovenie Božieho mena Mu prinesie slávu, alebo Ho v očiach druhých zneuctíme. Ak to bude ten druhý prípad, tak Hospodin nenechá bez trestu toho, kto Jeho meno zneužije!
Ide tu o Božiu slávu a náš život.
Boh to netoleruje a posiela trest. Tým vlastne chce chrániť svoj ľud pred tým, aby bral Jeho meno nadarmo, pretože ak to urobí, odníme od neho požehnanie. Boh ho neočistí od viny (aj takto môžeme preložiť výrok „nenechá bez trestu"). A nečistý nemá dovolené vojsť do chrámu a predstúpiť pred Božiu tvár.
Zákaz vyslovovať Božie meno nadarmo, spolu s predchádzajúcimi prikázaniami, *nám poukazuje na to, že Boh* je neuchopiteľný, nepochopiteľný, nešpecifikovateľný, neobmedzený, neovládateľný. On je nad všetko naše myslenie.
Je tento príkaz príkazom lásky alebo samoľúbosti Boha? Boh odmieta, aby sa Jeho meno používalo pri magických úkonoch, falošných prísahách či bezmyšlienkovitých sľuboch, alebo nadávkach preto, aby ochránil veriaceho od trestu a narušenia medziľudských vzťahov. Môže sa to stať vtedy, ak niečo sľúbi/prisahá v mene Boha, no nakoniec to nesplní, čím sa naruší vzťah horizontálny aj vertikálny. Boh miluje svoj ľud a každé prikázanie je ako varovanie otca svojmu dieťaťu. No ak neposlúchne, nemínie ho trest. **Príkaz je teda príkazom lásky.**

Timotej Pap

Jedine, iba, len...

„Pánovi, svojmu Bohu sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť."
„Veď ste zachránení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar. Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval." Ef 2, 8 – 9

V minulosti, počas niekoľkých storočí, sa najdôležitejšie dokumenty a publikácie písali po latinsky. Aj učenie Biblie, zhrnuté do piatich bodov – nazvaných „Päť solae", bolo publikované v latinčine. Solae je tvar množného čísla slova, ktoré znamená **len, iba, jediný**.
Sola Scriptura – jedine Písmo. Biblia je jediná autorita, ktorá dovoľuje určiť Božiu pravdu *(Ž 119, 89: „Hospodine, tvoje slovo stojí naveky...")*. Božie slovo je večné a nemenné.
Solo Christo – len skrze Krista. Ježiš Kristus je jediný Prostredník medzi Bohom a človekom *(1Tim 2, 5: „lebo jeden je Boh a jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi – človek Kristus Ježiš")*. Pán Ježiš ako jediný žil na zemi život bez hriechu a obetoval sa, aby ľudia mohli byť pred Bohom ospravedlnení. Spasenie je jedine v Ňom.
Sola gratia – len skrze milosť, jedine milosťou. Spasenie nie je výsledok nášho úsilia, snaženia a zásluh, ale dosiahneme ho prijatím Božej milosti *(Ef 2, 8: „Veď ste zachránení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar")*. Táto milosť vedie veriaceho človeka k čistému životu, ktorým prejavuje úctu Pánovi.
Sola fide – jedine skrze vieru, len vierou. Božia milosť je Boží dar pre človeka. Spasenie dostávame skrze vieru, nie nejakým úkonom alebo prostredníctvom tretej osoby *(Sk 16, 31: „Ver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom")*.
Soli Deo gloria! – Jedine Bohu buď sláva! Jedine Bohu patrí naša veleba, česť a sláva. Boh je jediný, komu sa máme klaňať a jedine k Nemu sa máme modliť *(Zj 22, 9: „... Bohu sa klaňaj!")*.

Podľa Dobrá sejba pripravila E.P.

Chtěla jsem být čistá pořád

rádio 7

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Moje cesta poznávání Boha byla v samém počátku v mnohém usnadněna tím, že jsem se narodila do rodiny římskokatolických křesťanů. Osobní víra v Boha se však nedá ani předat ani vnutit – ale může se žít a druhé k ní vést, inspirovat. Jsme tři sourozenci, kteří vyrůstali v jedné rodině, ale každý z nás to máme ve vztahu k Bohu úplně jinak.
K prvním vzpomínkám, které jsem schopna si vybavit, patří ty, kdy večer před spaním sedím v posteli a celá rodina se modlíme. Rodiče nám vytvořili zázemí, ve kterém jsem mohla vnímat lásku a přijetí. Do mých pěti let jsme bydleli na samotě uprostřed lesů. I po přestěhování do vesnice jsme tam nahoře, u babičky a dědečka, trávili spoustu času. Myslím, že mě to místo – příroda, samota a ticho – v mnohém ovlivnily a i dnes se tam ráda vracím a patří k mým nejoblíbenějším místům na této nádherné planetě. Jako snad pro každé dítě i pro mě byli rodiče tou největší autoritou. Od malička nás vodili do kostela a to, že Pán Bůh JE, bylo tak samozřejmé, jako je pro rybu moře. První nesrovnalosti přišly až se základní školou. Řekli: Bůh není. Docela jasně si pamatuji, jak jsem v těch šesti nebo sedmi letech seděla na kopci, dívala se nad obzor a přemýšlela o tom, co říkají rodiče, co v kostele a co učitelka. Tehdy jsem udělala první vědomé rozhodnutí, že věřím v Boha... jednoduše mi nešlo přijmout myšlenku, že všechna ta krása kolem mě je tady jen prostou náhodou. A pak už to byl můj názor, se kterým jsem se netajila a ze kterého byli učitelé v socialistické škole později občas dost nešťastní. Nicméně rodiče to se mnou jako s dítětem neměli vůbec jednoduché a docela si „užili". Vůbec jsem nebyla vzorné a hodné dítě. Vymýšlela jsem si, lhala, kradla mamince peníze, v obchodě ledňáčky. Taky mě u toho paní prodavačka načapala. V první nebo ve druhé třídě jsem dostala od paní učitelky poznámku, kterou měla maminka podepsat. Protože jsem nechtěla, aby to viděla, podepsala jsem si ji sama, namísto maminky. Podpis byl zřetelný a jasný: Maryje. Paní učitelce jsem samozřejmě tvrdila, že to podepsala maminka. Zajímavé je, že tomu lhaní, podvádění, kradení mě nikdo nemusel učit. Nikde jsem to neviděla, a přesto mi to tak dobře šlo. Naštěstí to skoro vždycky nakonec prasklo, takže mi ty lumpárny neprocházely. Byly to s rodiči boje – domlouvali mi, vysvětlovali, napomínali, trápili se a byli nešťastní, když nic nepomáhalo a situace se opakovaly, byl výprask.
Já sama jsem však velice dobře věděla, že dělám něco, co se nemá, něco špatného, že je to HŘÍCH. Ale pokušení něco mít nebo se z něčeho vyvléct a vylhat bylo silnější. Myslím, že se to zlomilo ve druhé třídě, kdy se v katolické církvi děti připravují k prvnímu slavení Večeře Páně. Předchází tomu poměrně dlouhá příprava a samozřejmě zpověď – vyznání hříchů. Pamatuji si tu hanbu všechno to na sebe říct, lítost nad tím, že na tom velkém kříži umíral Pán Ježíš kvůli mně a mým špatnostem, a také tu radost a pocit čistoty, když jsem to na sebe všechno vyklopila a pan farář řekl: Jdi, tvé hříchy jsou ti odpuštěny. Chtěla jsem být čistá pořád. Roky jsem chodívala do kostela téměř každý den, chtěla jsem slyšet o Bohu a o životě s Ním, poznávat Ho a být Mu blízko. Možná, že dětská duše vnímá všechno citlivěji, nevím, ale vím, že mě to neuvěřitelně naplňovalo a bavilo. Ne že by se mávnutím kouzelného proutku všechno změnilo, ale už jsem chtěla žít jinak – tak, aby měl Pán Bůh ze mne radost.

A když se mi něco nepovedlo, věděla jsem, že své hříchy mohu Bohu vyznat a začít znovu. Důležité pro mě bylo i společenství mladých lidí v kostele, do kterého jsem začala docházet – zpívali jsme chvály, scházeli se k modlitbám, četli různá zamyšlení, biblické pasáže. Bylo to krásné. Jak jsem dospívala, vnímala jsem, že si často kladu otázky ohledně víry, které pro ostatní nebyly tak důležité nebo je neznepokojovaly tak jako mne. Otázky: Proč věřím zrovna tomu, čemu věřím?
Z čeho moje víra vychází? Kdybych se narodila v jiném koutě světa, měla bych jinou víru a věřila bych stejně jako tady a teď? Proč Kristus? Kdyby mě rodiče nevedli k víře – věřila bych vůbec? Kdybych dnes umřela, co by se se mnou stalo, kde bych byla?
Moje víra se proměňovala a potřebovala odpovědi. Došla jsem k tomu, že jestli křesťanství z něčeho vychází, pak je to Bible – ale každé náboženství má své svaté knihy, které považuje nebo prohlašuje za pravdivé a bere je za základ a výchozí bod svého učení.
Tak v čem je křesťanství jiné? Trápilo mne, že i když se snažím žít správně, stejně vždycky nastane situace, ve které selžu, a tak jsem z toho vyvodila, že moje víra je povrchní.
Krátce po sametové revoluci jsem měla možnost navštívit křesťanskou konferenci. Hlavním tématem bylo následování Ježíše Krista. Přednášející vysvětloval nejen historickou věrohodnost Bible, ale vykládal biblické pasáže takovým způsobem, jaký jsem do té doby nezažila. Dostala jsem odpovědi na některé své otázky a prožila také velký šok. V jedné debatě diskutující řekl: „Vím, že jsem už spasený." Vzedmula se ve mně vlna naprostého odporu a říkala jsem si: „Takovou pýchu jsem snad v životě neviděla. Nadutec jeden, aby se nedivil." Ale jen do chvíle, než onen mladík otevřel Bibli, nalistoval list apoštola Pavla Efezským ve 2. kapitole a četl 8. a 9. verš: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar. Není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit." To byla rána. Snažila jsem se žít tak, abych si „zasloužila" nebe, žít v Boží blízkosti, ale ono to nešlo. To stálé selhávání... a tady najednou stojí, že spasení si nikdy nezasloužíme. Protože spasení je z milosti a je to Boží dar. Je to důvod, proč Ježíš umíral za mě na kříži. Jak je těžké opustit to, že si něco zasloužíme, zaplatíme, odčiníme, vydobudeme vlastním úsilím, vlastními silami. Jak zvláštní prozření, že pýcha je chtít si spasení zasloužit a myslet si, že to zvládnu, a naopak pokora je přijmout Boží dar a milost – bez vlastních zásluh, postavit se pod Kristův kříž a říci: Děkuji, že jsi tam šel a zemřel pro mě a kvůli mně. A abych se už do budoucna nikdy nemusela trápit tím, jestli věřím proto, že mě rodiče nějak vychovali, okolí formovalo nebo proto, že je Ježíš Kristus moje cesta, udělala jsem volbu jednou provždy – jsi MOJE cesta, pravda i život.
V roce 1992 (čtete správně!) jsem nastoupila do TWR jako účetní. (Někteří z našich nových kolegů v té době ještě ani nebyli na světě. Díky Bohu za ně!) TWR jsem neznala, bylo to moje třetí zaměstnání a říkala jsem si, že tak na rok... Byla jsem moc ráda, že se mohu zapojit plnočasově do křesťanské služby. Záhy se z účetnictví stala okrajová záležitost – přidalo se moderování, zajišťování denních provozních záležitostí, péče o hosty a provozní prostory – naprosto mi to vyhovovalo a TWR s jeho příběhem a poselstvím si získalo moje srdce. Jak se rozsah vysílání rozrůstal, moje práce se zase více zaměřovala na účetnictví, což samo o sobě už není tak báječné, ale jsem ráda, že svou malinkou částečkou mohu napomáhat dílu, které přesahuje můj život.
Nemám dost víry na to, abych věřila, že ten nádherný svět, ve kterém žijeme, vznikl nějakou zvláštní shodou okolností. Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle Jeho rukou. Svou řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky. Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyšet. Jejich tón zvučí celičkou zemí, zní jejich hovor po širém světě (Žalm 19, 1–5)... a já ten hovor slyším a žasnu. Nebesa i země mi vypráví o Boží slávě.
Nemám dost víry na to, abych věřila, že smrtí všechno končí – nejsem v tomto směru opti-

mista. Kdyby byla smrt konec a po smrti už nic – neměli bychom žádný problém. Odžijeme si tady co nejlépe těch svých pár let, pokud budeme mít štěstí, předáme své geny dál, aby život pokračoval, tím splníme svůj úkol a umřeme. Žádné drama. Tak proč se lidé bojí? Věřím, že život smrtí nekončí, že smrt je jen předěl a že se jednou octneme tváří v tvář Bohu, Stvořiteli a Dárci Života, který bude soudit. Vím, že sama ze svých sil a skutků před Ním – Spravedlivým – nemohu obstát, jsem ztracená. Jestli mohu být zachráněná, tak jen z Jeho milosti.
Když se lidé Ježíše ptali, co mají dělat, aby konali skutky Boží, odpověděl jim: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal" (Jan 6, 28 – 29). Tak věřím, jak jen umím, a Bůh kéž posiluje moji víru.
A jak zpívá kapela Raindown v jedné písni: Den za dnem se modlím za dnešek, dokud Tvoje království nepřijde. Tak přijď, Pane Ježíši.

Jitka Vyležíková

Ježíš porazil smrt

Před časem vyšel v americkém tisku článek s názvem „Nejnovější projekt technických expertů: Vzdorovat smrti." Článek popisoval snahu technických géniů trvale prodloužit život člověka. Přišli však pozdě. Smrt je dávno poražena. Ježíš na kříži porazil smrt a ujišťuje nás, že ten, kdo Mu důvěřuje a vloží svůj život do Jeho rukou, má věčný život (J 5, 24). Nejsme tedy závislí na lidském prodlužování života, které k ničemu dobrému nevede. Jednou zemřeme, to nikdo nezmění.
Ale Pán Bůh nám skrze Ježíše nabízí záchranu. Na nás je, zda ji přijmeme. Nejdřív však bylo třeba zaplatit za naše hříchy, protože je psáno: „Mzdou hříchu je smrt" (Ř 6, 23).
A Ježíš šel. On jediný nás mohl zachránit. Svým životem zaplatil náš dluh, který jsme měli všichni, když jsme hříchu otročili. Ježíš zemřel za všechny hříchy světa a byl vzkříšen. On porazil smrt a vyšel z hrobu.
On žije a kdo věří, toho přijímá bez podmínek. Můžeme k Němu s důvěrou přijít a poprosit o odpuštění všech špatností, hříchů, které jsme dělali, a přijmout Jej za svého Pána a Spasitele. On nám slíbil, že budeme i po smrti s Ním. Veškeré snahy lidí –„expertů na trvalé prodloužení života" – jsou tedy ztrátou času. Ježíš přinesl svoji oběť na kříži z lásky k nám, a to před více než dvěma tisíci lety! Je to něco úžasného a na světě něco takového nemá obdoby. Pán Bůh nás miloval dřív, než jsme se narodili!
Stále nás miluje a Jeho přáním je, abychom s Ním žili i na věčnosti.
„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný" (J 3, 16).

Marie Horáčková

Vzkříšení

Krásné a slavné ráno
je ráno vzkříšení.
Třetí den velikonoční,
sváteční chvíle ztišení.
Víc nezůstalo z pátečního smutku,
než tklivá píseň o zármutku
hluboko v srdci uložená.

Však zvony znějí a zvony hlásí,
přichází změna!

Pán povstal z mrtvých –
hrob je prázdný!...

Do očí jak by zlata nasypal…
Září a jásá všechno kolem,
krajem se nese v širou dál
Gloria – Aleluja – Gloria!

Spasitel žije – z hrobu vstal!

Už dávno zvon tak nezazněl,
už dávno zvon tak nezpíval.

Spasitel žije – On zvítězil!

Raduj se, člověče, nejsi sám!

Přišel den znovuzrození,
Bůh ve svém Synu požehnal,
Bůh věčný život daroval!

Mohutný akord varhan
udeřil do píšťal
a slavně zajásal.

Spasitel žije – žije Král!

Spojte se všechny zvony světa
a zvony katedrál,
spojte se v jeden chorál
a hlaste lidstvu stále,
hlásejte lidstvu dál,
ten zázrak zmrtvýchvstání,
ten mocný zázrak vzkříšení!

Kéž člověk v prosté víře
a s díky ocení,
lásku a velikost Boha,
sílu a velikost smíření,
sílu a velikost vzkříšení!

Jarmila Dybová

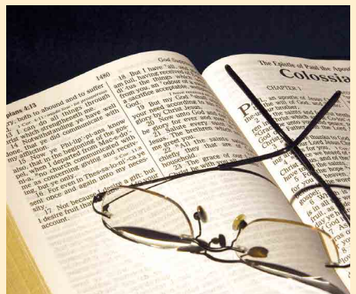

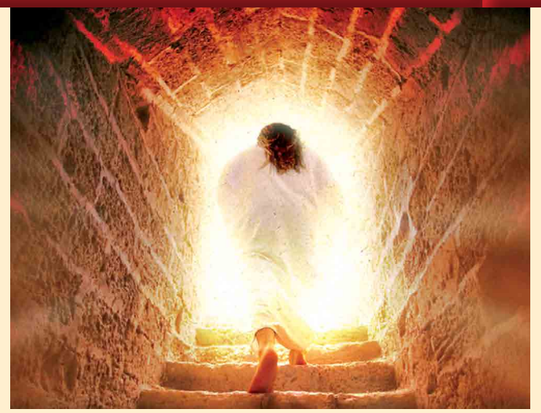

Židovský král'

Římsky miestodržiteľ Pilát, ktorý súdil Božieho Syna, si „umyl ruky" aj tým, že dal na Ježišov kríž pripevniť nápis určujúci dôvod, prečo bol Ježiš obžalovaný a súdený. Veď Jeho smrť si žiadali poprední a v moci postavení Židia. Na krížoch ďalších odsúdených bolo možno napísané: VRAH; LUPIČ; TYRAN... No na Ježišovom kríži bolo napísané niečo zvláštne. Evanjelista Matúš (27, 37) to uvádza takto: „Nad hlavu mu dali nápis s udaním jeho viny: TOTO JE JEŽIŠ, KRÁĽ ŽIDOV!"
Zo svetových dejín vieme, že boli králi, ktorých tiež popravili. Boli to často tyrani, ktorí svojich poddaných utláčali a vykorisťovali. Krutovládou a násilím si chránili svoje postavenie a moc. No na kráľa Židov, ktorý visel na kríži, ani jedno takéto obvinenie neplatilo. Nemal žiaden palác ani vlastný dom. Sám o sebe povedal, že Syn človeka nemá, kde by hlavu sklonil. Chodil od dediny k dedine, od mesta k mestu, stretával sa s ľuďmi, ktorí nepociťovali od Neho útlak, ale pomoc. Chorých liečil a uzdravoval, zarmútených potešoval a dokonca aj mŕtvych vzkriesil. Nenechal si slúžiť ako kráľ, lebo podľa Jeho vlastných slov: „Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby sám slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých" (Mk 10, 45). Koľko lásky a dobroty z Neho vyžarovalo! Či to nebol dôvod, aby Ho prijali, akceptovali a ctili ako Mesiáša – Kráľa, ktorého poslal Boh?
Veľa bolo tých, ktorí Mu prejavovali vďačnosť a úctu, ale našli sa aj takí, ktorí boli proti Nemu. Prečo? Hovoril vždy pravdu, nikomu nelichotil. Videl do srdca a zjavoval zlé myšlienky ľudí. Napríklad farizejom – náboženskej elite – vyčítal pokrytectvo. Iným zasa túžbu po pohodlí a peniazoch. Pán Ježiš to videl, vynášal to na svetlo a volal k pokániu a obráteniu. Ochoty bolo pramálo. Radšej Ho dali zabiť, ako by Ho mali poslúchnuť. Je tento postoj a vzťah k Božiemu Synovi v dnešnej dobe iný? Čo my osobne? Ty a ja? Ktoré z našich postojov Mu upierajú výsostné označenie Kráľ lásky?

E. Pribulová

Nevěřící Tomášové

Zkusme se vžít do situace Ježíšova učedníka. Ježíš byl ukřižován a byl uložen do hrobu a děly se nadpřirozené věci, které učedníci neviděli. Nastal zvrat, velká změna a nikdo nevěděl, co bude. Všichni učedníci, kromě Tomáše, se sešli v jedné místnosti. Přirozeně se báli. Tu se jim zjevil Ježíš. Náhle stál uprostřed nich. Ale Tomáš jej neviděl. Kolik z nás by tehdy věřilo, že ukřižovaný

židovský vůdce vstal z mrtvých? Při událostech, které vedly ke vzkříšení Lazara, když chtěl jít Ježíš k němu do Judska, Jej učedníci od cesty zrazovali. Jediný Tomáš řekl: „...Pojďme, ať zemřeme spolu s ním." Zde projevil velikou odvahu. Ale navzdory tomu, že Tomáš viděl Lazarovo vzkříšení (J 11, 38 – 44), nevěřil, že ukřižovaný Ježíš porazil smrt. Zde můžeme vidět, že zázraky nepomohou vždy všem, kdo je vidí. Tomáš uvěřil, až uviděl zmrtvýchvstalého Pána. Tehdy prohlásil: „Můj Bůh, můj Pán" (J 20, 28). Když zatkli Ježíše, Tomáš spolu s učedníky utekl. S Ježíšem zůstali jen Petr a Jan a jediný Jan došel až pod kříž, na němž visel Ježíš. Představuji si sebe sama, kde bych asi byla já. Mohu mluvit o odvaze, ale nejsem si jistá, jak bych opravdu zareagovala. Pravděpodobně bych měla strach, stejně jako ostatní učedníci.
Proto jsem nesmírně vděčná za Ježíšovu odpověď Tomášovi: **„Uvěřil jsi, protože jsi mne viděl. Blahoslaveni ti, kteří neviděli a uvěřili"** (J 20, 29).

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život" (Ján 3, 16).

Marie Horáčková

Ježišov príbeh v Revúcej

Od leta sa naše mysle aj oči blúdiace nabitým tímovým kalendárom zastavovali na dátume 28. december. Nástupom zimy takmer výlučne na ňom. Počas sviatkov je v Revúcej viac ľudí ako zvyčajne, preto sme usúdili, že to je jedinečná príležitosť na akciu väčšieho formátu, v našich kruhoch známu ako evanjelizácia. V mojich očiach vďaka Božej milosti sme dostali priestor v Mestskom kultúrnom stredisku takmer s prosbou, aby sme vianočný program urobili, pretože niečo také vo svojej ponuke kultúrneho programu nemali. Začali sme zostavovať program. Riško je zasiahnutý obrazom Boha, ktorý sa nás v živote dotýka tak, že nás vyruší z bežného kolobehu života či slepoty náhlym svetlom. Rozhodol sa preto, že ľuďom prinesie posolstvo, ktoré ich vyruší. Aby sa už viac nepozerali na Vianoce ako na pekný vyrezávaný Betlehem s dreveným Ježiškom na skutočnej slame, ktorý sa nášho života až tak netýka, lebo Mu neveríme, alebo preto, lebo počas predsviatočného rabovania obchodov a sviatočného prejedania sa jednoducho nemáme čas. Program mal byť zároveň spojený s osobným predstavením sa Revúcej. Ostali sme celkom znepokojení (viac pobavení), že v Revúcej nás zaregistrovali ako inváziu kresťanov, ktorí prišli do Revúcej a skupujú domy (kúpili sme tri byty). Správa, že prišli aj ľudia z Bratislavy, miestnych zasiahla natoľko, že viacerých členov tímu presvedčali, že práve oni sú z Bratislavy, napriek tomu, že zrozumiteľne komunikovali: „Nie, pani, ja som prišiel z Popradu." Pomysleli sme si, že by sme mohli ľuďom povedať, prečo sme naozaj prišli, aby sme uviedli veci na správnu mieru. Oblasti, z ktorých sme sa prisťahovali, si môžu myliť aj naďalej, treba však vážne odpovedať, prečo sa do Revúcej vôbec niekto z Bratislavy prisťahoval. A z Popradu. (Premýšľam, prečo ich oslovila práve Bratislava, sú predsa medzi nami aj ľudia z Londýna, či Brna...) Krátko po začatí plánovania prišiel návrh urobiť súčasťou programu krst. Keď tento návrh prednesli, práve som pila, takže mi zabehlo. Neveriacky som vypúlila oči. To naozaj? Ideme na nich vybaliť evanjelizáciu a hneď po nej budeme ponárať ľudí do bazéna? Ale čo tí chudáci ľudia? Že sme prišli kvôli tomu, lebo sme počúvali Boží hlas, to je celkom dobrý dôvod, aby nás nazvali fanatikmi. Ale keď im tam budeme ponárať do vody ľudí, to nás rovno môžu nazvať šialencami a zavolať psychiatriu. Našťastie poznám niektoré časti Biblie. Rýchlo si pripomínam, ako nám Ježiš predpovedal, že v očiach sveta budeme bláznami. Všetko je, ako má byť, hovorím si s povzdychom. Tak ako mnohí kresťania, aj ja by som bola radšej, keby bola moja viera v očiach neveriacich skôr kultivovaný a slušný doplnok môjho morálneho kódexu, a nie niečo fanatické a bláznivé. Toto je však jedna zo skvelých vecí v našom tíme. Byť v ňom nám nedovoľuje ostávať rovnakými, spoločná práca na Božom kráľovstve nás mení a núti vychádzať z komfortnej zóny. Naša neviera, malá odvaha či podobné neduhy, ktorými kresťania trpia, sa musia meniť. Takpovediac nemáme na výber, lepšie povedané nechceme mať. Sme tu slobodne. Prvotný šok preto vystrieda dôvera a nápad sa mi zapáči. Nejako cítim, že to bude dobré, aj keď si to vôbec neviem predstaviť. Po kaďu, kde chceme tri odvážne devy „mácať", ideme do Prievidze. Točíme videá, ako prichádzame do Revúcej, Riško sedí v komore na zváraniny (svojej pracovni) a dáva dokopy svoju reč, Lydka s dievčatami zdobí hlavnú sálu, rozdávame letáčiky, sestry z Jelšavy pečú koláče a podpisujeme papiere o tom, koľko zaplatíme, keď naša kaďa vytopí kultúrny dom. Keď vstúpim do hlavnej sály, onemiem od úžasu, pretože pódium s kaďou je tak krásne vyzdobené, že vôbec nemám pocit, že sa ide diať niečo nezvyčajné. Všetko pôsobí veľmi príjemne a prirodzene, ľudia prichádzajú. Keď sa zdá, že kapacita je vcelku naplnená, začne sa program. Riško má slovo o Ježišovom príbehu, ktorý zasadzuje

do kontextu našich príbehov. Spomína 1. svetovú vojnu, počas ktorej sa na Vianoce prestalo bojovať a znepriatelené strany sa v tento deň správali ako priatelia, vymieňali si kartičky, darovali čokoládu a hrali futbal. Poukazuje na silu vianočného príbehu. Ako je tento nenápadný príbeh, ktorý sa začal v jednu noc, keď svietili hviezdy nad Betlehemom a jedna žena

porodila syna, aktuálny v našej prítomnosti. Cez narodeného syna sa dostávame k tomu, že toľko stoviek, tisíc rokov po tejto udalosti je stále živá cirkev, ktorá je postavená na zázname tejto udalosti.
Hovorí o tom, že hoci je Ježiš vzdialenou historickou postavou a jeho príbeh je starý, jeho sila spočíva v tom, že žije v kresťanoch po celom svete. Dostáva sa k nám – ľuďom, ktorí sa prisťahovali do Revúcej. Tento Ježiš je totiž dôvodom, že sme tu. To, že v Neho veríme, že má miesto v našich srdciach, že táto udalosť spod hviezdnatého betlehemského neba je pre nás taká určujúca, že sme zanechali komfort svojich životov a vydali sa do neznáma. Preto je Ježišov príbeh zároveň naším príbehom, v našich srdciach sa stretáva minulé s prítomným, Ježišovo posolstvo a prianie sa šíri v roku 2019 do mesta Revúca. Postupne vychádzame na pódium, hovoríme svoje vety a držíme sa za ruky. Moja veta znie: „Volám sa Ráchel a prišla som do Revúcej, pretože Ježiš miloval ľudí." A to je to posolstvo, ktoré sme sa im snažili priniesť, že Betlehem nie je neaktuálna a pekná vianočná tematika, ale niečo reálnejšie a dôležitejšie než čokoľvek okolo nás.
V piesni znie otázka, či majú vo svojom srdci miesto pre tento príbeh aj oni.
Keď bol Ježiš zasadený do prítomnosti, začal sa krst. Pretože tak to Ježiš prikázal. Dávalo to dokonalý zmysel a v takejto postupnosti bol úplne prirodzeným pokračovaním. Krstili sa tri dievčatá a traja ich aj krstili. Pred každým krstom išli nádherné videá, kde bolo obrazovo-slovne povedané svedectvo. Potom sa na chvíľu zavrela hladina vody a máme tu pokrsteného kresťana. Pomyslela som si, že čosi také krásne som ešte nevidela. Krsty nepatria k mojim obľúbeným činnostiam, neprežívam pri nich radosť ani potešenie, no tentoraz sa mi zdalo, akoby som sa dotkla Jeho pravej podstaty.
Zahliadla som na chvíľu radosť, čistotu a krásu, ktorú som doteraz nevidela. Odteraz to bude definitívne moja obľúbená časť kresťanstva.
Počas krstu som nezaznamenala narušenú atmosféru, nezdalo sa mi, že by boli ľudia napätí alebo znepokojení. Spätná väzba bola pozitívna a neveriacim ľuďom sa to páčilo. Možno aj oni dokázali na chvíľu uvidieť niečo z čistej esencie krstu, z jeho svätosti. Možno v ňom zahliadli kúsok neba. Nesmierne som sa tešila, že dievčatá mohli mať takýto krásny krst. Myslím, že pre nich bude nádhernou časťou mozaiky ich cesty s Ježišom. Najviac ma udivuje, že z evanjelizácie, ktorá bola pripravená pre srdcia neveriacich, čerpalo aj to moje. Bolo dotknuté Bohom, pocítila som Jeho lásku, uvidela kúsok neba a našla prostú radosť tam, kde predtým nebola. Skutočnosť srdca, ktoré je premieňané počas služby, sa pre náš tím stáva v Revúcej realitou.

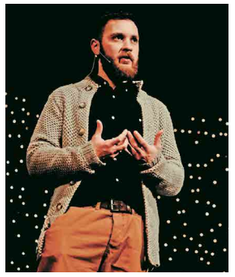

Ráchel Orvošová

Milí priatelia!

Srdečne Vás pozdravujem prvýkrát v tomto roku a želám Vám bohaté Božie požehnanie! Som stále v Mdeke v detskom centre „To All Nations" a som veľmi rada, že som mohla svoj pobyt predĺžiť. O nových správach sa dočítate na ďalších stránkach, ale najprv by som Vás chcela povzbudiť citovaným veršom z Jánovho evanjelia 16, 33. Tento verš pre mňa znamená na začiatku nového roka veľa. Vieme, že svet okolo nás, s niekoľkými výnimkami, ignoruje Pána

Boha a nežije podľa Jeho vôle. Kresťania, ktorí úprimne nasledujú Pána, musia čeliť rôznym ťažkostiam a čaká ich často súženie. Ale slová Pána Ježiša nás povzbudia: „...dúfajte, ja som prekonal svet." Nemusíme sa báť, pretože Ježiš Kristus už nepriateľa porazil. S Ním dokážeme čeliť každej skúške a môžeme obstáť v každom pokušení. Pán je s nami a chce nás zbaviť našich obáv a starostí a darovať nám pokoj.
Si pripravený to prijať? Dôverujme Pánu a zostaňme Mu čo najbližšie.
K novému roku patrí aj novoročné predsavzatie: Pre seba som sa rozhodla namiesto anglickej brať na stíšenia len čičevskú Bibliu. Významnou modlitebnou témou na tento rok je zase dážď. Akurát sme v období dažďov a môže vždy a všade začať pršať. Často toho toľko naprší, že zem nedokáže vodu absorbovať. Modlíme sa za správne množstvo dažďa – nie príliš málo a nie príliš veľa. Dúfame, že úroda kukurice bude po troch zlých rokoch nakoniec dobrá. Približne 80 % obyvateľstva žije na vidieku, kde ľudia žijú takmer výlučne z poľnohospodárstva, bez umelého zavlažovacieho systému.

Vianoce

Naša vianočná slávnosť sa konala 21. decembra v detskom stredisku v Mdeke. Bola to pekná, radostná udalosť s bohatým programom. Deti, ktoré hrajú na nejakom hudobnom nástroji, predstavili svoje zručnosti – dokonca vznikol celý orchester.
Na programe bol aj tanec, divadlo, spev, a samozrejme kázeň založená na Jánovi 3, 16. Zborová skupina zamestnancov sa začala pripravovať už týždne pred slávnosťou. Bolo dobré vidieť, že každý to bral vážne a prispel k spoločnému vianočnému programu.
Manželia a manželky našich zamestnancov tiež prišli na slávnosť, takže sme ich mohli spoznať.

...a vianočné prázdniny

Samozrejme spoločne sme ochutnali slávnostný obed: grilované kura alebo kozie mäso s ryžou a dusenou kapustou. Ku koncu sa deti tešili na darčekový balík a návštevu príbuzných. Na Vianoce som tiež odcestovala, aby som v Zombe oslavovala s priateľmi a mala s nimi spoločnú večeru. Bohužiaľ, tu je 24. december pracovný deň, takže nebola bohoslužba. 25. decembra sme mali tiež len krátku kázeň, lebo ľudia sa chystali na návštevu príbuzných.
Takže mi neostala iná možnosť, ako si vypočuť kázanie cez internet a čítať si.
Medzi sviatkami som odcestovala s dvomi kamarátkami k Jazeru Malawi, aby sme si trochu oddýchli. Zmena prostredia, kúpanie a čítanie nám padlo dobre. Moja ďalšia kamarátka zo Zomby prišla aj s manželom, ktorý je rybárom. Pozvala nás na silvestrovský večierok, ktorý organizovali s ostatnými rybármi pri jazere. S nimi som mohla ochutnať viac druhov rýb z Jazera Malawi. Takto sme očakávali príchod Nového roka. Som vďačná za tieto priateľstvá, ktoré nahrádzajú neprítomnosť rodiny, priateľov a zboru.

Otvorenie novej škôlky

Sme vďační Pánovi, že nám 7. januára umožnil otvoriť materskú škôlku v detskom centre. Jeden z našich kolegov, Charles Kasawala, sa už dlho zaujímal o vytvorenie takéhoto zariadenia pre deti a absolvoval niekoľko školení.
Je vedúcim programu a jeho asistentkou je Jane, ktorá práve dokončila školenie a v súčasnosti navštevuje špeciálny pedagogický kurz. V najbližšom veľkom meste Blantyre sa nachádza niekoľko inštitúcií a sú tam aj pravidelné školenia.
Program obsahuje päť oblastí: praktický život, zmyslová výchova, jazyková výchova – angličtina, matematika, vzdelávanie v oblasti kultúry. Súčasťou každodenného programu je skupinový program a podľa daného dňa je aj biblický príbeh, šport, výtvarné umenie, hudba a spev. V súčasnosti navštevuje materskú školu pätnásť detí. Máme päť detí z detského centra a desať z dediny. Triedu sme otvorili pre predškolský vek 4 – 6 rokov. Naše dve štvorročné deti, ktoré predtým navštevovali miestnu materskú školu, tento rok prešli k nám. Okrem nich máme tri deti so špeciálnymi potrebami. Dvaja chlapci prišli z tretej a jeden z prvej triedy. Dúfame, že tento program im pomôže rozvíjať koncentráciu a ďalšie problematické oblasti a že sa v septembri budú môcť vrátiť do základnej školy.
Naším cieľom je dôkladne pripraviť deti na základné vzdelanie. Tu v Malawi sa deti učia čítať, písať a počítať už v materskej škole.
Tento program je pre deti v tejto kultúre prospešný, pretože ich učí zodpovednosti, umožňuje im slobodné rozhodovanie a buduje ich samostatnosť a sebadôveru.
Miestny vzdelávací systém nepodporuje deti v tom, aby samostatne rozmýšľali a vytvárali si svoj vlastný názor. Zvyčajne deti zopakujú veci niekoľkokrát po učiteľovi, aby si zapamätali učebnú látku, ale jej podstatu a zmysel nechápu.

Päť jazykov lásky

Ešte pred Vianocami sme mali jednodňové školenie v detskom centre v Mdeke. Johanna Traxel, jedna z nemeckých zakladajúcich členov, nás navštívila a prednášala o piatich jazykoch lásky. Určite poznáte knihu Garyho Chapmana. Pôvodne bola napísaná pre manželské páry, ale základná myšlienka je dôležitá pre nás všetkých.
Podľa Garyho Chapmana existuje päť rôznych spôsobov vyjadrenia lásky: slová uistenia, pozornosť, prijímanie darov, skutky služby, fyzický kontakt. Podľa tejto teórie má každý z nás primárny a sekundárny jazyk lásky, ktorým najviac rozumie. A ak nebudeme „hovoriť" jazykom lásky druhého človeka, dotyčný sa nebude cítiť milovaný. Gary Chapman odporúča pokúsiť sa objaviť jazyk lásky druhého človeka tým, že ho pozorujeme, ako vyjadruje svoju lásku k ostatným. Človek prirodzene daruje lásku takým spôsobom, ako to sám od iných očakáva. V našom centre pre deti chceme tiež hovoriť jazykmi lásky detí. Každý náš zamestnanec je zodpovedný za skupinku 5 – 8 detí. Po prednáške dostal každý vedúci úlohu objaviť a potom praktizovať primárny jazyk lásky svojich detí. Ak totiž dieťaťu darujeme darčeky, ale jeho jazykom lásky je pozornosť, dieťa sa nebude cítiť milované. Potrebuje, aby sme mu venovali pozornosť a strávili s ním osobne čas, napríklad šli s ním na prechádzku, hrali sa spolu, čítali si knižku a podobne.
Ďakujem Vám za Vaše modlitby a finančnú podporu v minulom roku.
Ste súčasťou našej služby!
Dúfam, že aj tento rok môžeme pokračovať v spolupráci v celosvetovej misii!
Pán s Vami! Tentokrát sa lúčim po čičevsky: „Tionana!"

Silvi Kevezdová

Príbeh môjho uzdravenia /2

Keď sa všetko obráti naruby
Keďže sme v rodine o mamičke nehovorili a iné informačné pramene som nemala, zaumienila som si, že keď vyrastiem, vyhľadám našich starých rodinných priateľov a získam potrebné informácie. Prestali sme sa s nimi stýkať aj preto, lebo sme sa viackrát presťahovali. Stoj čo stoj som chcela zistiť, kto vlastne bola moja mamička. Táto moja túžba silnela hlavne v mojich tínedžerských rokoch, vo veku, keď človek hľadá, kto vlastne je, odkiaľ prišiel...
Aj keď som sa telesne uzdravila, môj hlas ostal trochu chrapľavý a hlasivky sa rýchlo unavili. Raz na vysokoškolskej praxi po fyzickej záťaži sa mi veľmi ťažko dýchalo. Napriek môjmu zvyku o nehode nehovoriť, začala som sa rozprávať s jedným dievčaťom a obšírnejšie som jej vyrozprávala, čo je dôvod mojich problémov. Prekvapilo ma, že poznala náš príbeh aj moju rodinu. Pamätala si, ako sa po havárii modlili za našu rodinu v ich zbore. Síce o mamičke veľa nevedela, ale stalo sa to, po čom som túžila najviac. Stretla som niekoho, kto poznal mamičku a súrodencov! Táto udalosť obrátila naruby môj život. Niekoľko dní som chodila akoby „v oblakoch". Zrazu som si uvedomila, že ak takto reagujem, niečo nie je v poriadku. Znamená to, že ešte som nespracovala ich stratu. Tým sa začala kalvária, ktorou nebolo ľahké prejsť a vyžadovalo to veľkú odvahu. Ale Boh ma previedol a poskladal črepiny môjho života.
Kroky... Čas trúchlenia
Od spomínaného dievčaťa som dostala knihu Nicholasa Wolterstorffa *Lament for a Son*, kde autor píše o istom otcovi, ktorý trúchli za svojím dvadsaťročným synom. Prvé, čo ma tam oslovilo, bola myšlienka, že: „Krista spoznávame podľa jeho rán. Vystri svoju ruku a polož prst do mojich rán – povedal zmŕtvychvstalý Ježiš Tomášovi – a dozvieš sa, kto som... Jeho rany prezrádzajú, kto je. Nezbavil sa svojich rán. Odprevadili Ho do hrobu aj vyšli s Ním z hrobu – viditeľné, hmatateľné, rukolapné. Zmŕtvychvstaním nezmizli. Ten, kto roztrhal putá smrti, zachoval Jeho rany." Pochopila som, že sa nemusím tváriť, akoby sa nič nestalo. Myslela som si, že ľudia odo mňa očakávajú, aby som sa vrátila do starých koľají, aby som netrúchlila, ale aby som žila svoj život ako predtým. Odrazu som pochopila, že môžem prijať svoje rany a práve s nimi som tá, kto som. Predtým som nikoho nepočula hovoriť takto úprimne o pocitoch, ktoré človek prežíva počas trúchlenia. Nevedela som, že to, čo teraz prežívam, je proces trúchlenia, iba som cítila, že v súvislosti s mojou stratou prežívam niečo, čo som doteraz nepoznala. Moja priateľka ma povzbudila, aby som svoju diplomovú prácu napísala na túto tému. Súhlasila som, aj keď som nevedela, do čoho presne idem.
Je cesta z tohto tmavého tunela? Kde je teraz Boh?
Potom ako sa môj svet obrátil naruby, uvedomila som si, že slová veriacich mi nedávali odpoveď ani nepomohli a javili sa mi len ako nejaká kresťanská schéma odpovedí bez uspokojenia. Preto som sa obrátila k psychológii. Neodvrátila som sa úplne od Boha (bolo to už po mojom obrátení), len som Ho z tejto časti svojho života vylúčila. Nakoniec som si zvolila tému svojej diplomovej práce: Trúchlenie detí v dôsledku smrti blízkej osoby. Na niekoľko týždňov som sa dostala do depresie. Nechápala som, čo sa deje. Keď som sa z psychológie dozvedela, že trúchlenie má svoje fázy a depresia je len jedna z nich, prijala som, že je to normálne a musím ňou prejsť. Samotné poznanie mi pomohlo dostať sa z nej. No počas nej som mala obdobie, keď som si do denníka napísala: „Nenachádzam Boha" alebo „Už niekoľko dní sa neviem modliť." Dostala som sa do bodu, keď som bola schopná vysloviť, že neviem prijať smrť mojich milovaných. Dozvedela som sa, že schopnosť priznať si tento fakt je veľmi dôležitá, lebo až potom môže prísť uzdravenie. Môj doterajší obranný mechanizmus ma natoľko zatvrdil, že som roky nebola schopná plakať. Raz, keď som bola u priateľky, nevinná poznámka jej mamičky spôsobila, že rokmi zadržiavané slzy vytryskli a dlho som nevedela prestať plakať. Tešilo ma, že priateľka bola pri mne, lebo vedela, čo sa vo mne odohráva.
Hľadajúc odpovede
Pri písaní diplomovej práce som pracovala so skupinou detí, ktoré prežili smrť rodiča. Bolo to pre mňa ťažké, lebo sama som nemala odpovede ani slová potešenia. Chcela som im totiž počas skupinových sedení poskytnúť rozumné riešenie, a nie abstraktnú, nepolapiteľnú útechu, čo zjavne nepomáhalo ani mne. A predsa, pri príprave na skupinovú terapiu som si musela priznať, že okrem nádeje v Kristovi im neviem nič poskytnúť.
Zázraky
Istý náš známy z Nemecka disponoval videonahrávkou o našej rodine z čias, keď sme boli škôlkari. Počas vysokoškolskej stáže v Nemecku som mala možnosť si túto nahrávku pozrieť. Bolo mi, akoby som sa stretla s mojimi súrodencami, ktorí žijú ďaleko. Zvláštny a ťažký zážitok. Mal aj jednu audio nahrávku, kde všetci spievame. Pre mňa to bol zázrak, že Boh sa stará aj o také detaily, ktoré mi pomáhajú v trúchlení.
Boh je predsa skutočný – *„Vydám ti poklady ukryté v temnosti a cennosti zo skrýš, aby si vedel, že ja som Hospodin, Boh Izraela, ktorý ťa volám po mene"* (Iz 45, 3).
V knižnici pri hľadaní citátov pre diplomovú prácu som mala zvláštnu skúsenosť. Každý citát potvrdzoval kresťanské odpovede a odrazu mi to dávalo zmysel. Nezmenila sa kresťanská schéma odpovedí, len práve teraz trafili do cieľa, lebo medzičasom som sa zmenila ja. Zjednodušene by som to vyjadrila tak, že Boh znovu vstúpil do môjho života. Chcela som Ho síce vylúčiť, ale On vstúpil a prežila som, že jedine On dáva úplné uzdravenie a útechu. Uzdravil ma v mojom trúchlení a daroval mi pokoj. S Božou pomocou som vedela prijať to, čo sa udialo. Už som nežalovala, nebúrila sa, prijala som za svoju výpoveď otca zo spomínanej knihy. „Keby som si mohla vybrať, celým srdcom by som volala NIE na skorú smrť mamičky a súrodencov, ale bez toho by som nikdy nebola tá, kto som." Musela som prejsť trúchlením, musela som definovať a vysloviť bolestivé pocity, pričom mi nástroje psychológie vo veľkej miere pomohli, ale konečné riešenie poskytol Boh. V tej knižnici sa mi Boh stal naozaj skutočným.
Najťažšie mi bolo prijať vedomie, že Boh mohol smrti mojich milovaných zabrániť – On je všemohúci – ale neurobil to. Prijala som to tak, že Boh nechcel túto tragédiu, ale dovolil, aby sa stala. Veď On nechce vraždiť, pustošiť, to je práca diabla, ale všetko sa stane s Jeho vedomím a dovolením.

Deme Zsuzsanna
(Pokračovanie v ďalšom čísle)

Viditeľné Slovo

Krásny verš z Biblie ako myšlienka k fotografii z rubriky Viditeľné slovo – od brata Janka Kováčika
(pokračovanie na str 17).

Naňho zložte všetky svoje starosti, lebo on sa o vás stará. 1Petra 5, 7

Několik způsobů, jimiž Bůh žehná zlomenému srdci

„Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkrušeni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán" (Žalm 34, 19).
Každý z nás někdy zažije ztrátu. Jak tedy Bůh uzdravuje naše zlomené srdce? Ztrátu nemůžeš překročit, ani obejít či podlézt. Pokud nastal zármutek, nezbývá, než jím projít. A když máš strach dát své emoci průchod a odmítáš jí projít, ocitneš se ve slepé uličce. Jak se tomu vyhnout? Tím, že Bohu dovolíš, aby ti pomohl. Zde je několik způsobů, jimiž Bůh žehná zarmoucenému srdci.
Bůh tě přivádí blíž k sobě.
Žalm 34, 19 praví: „Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkrušeni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán." V zármutku míváš často pocit, jako by Bůh byl na míle daleko. Co však cítíš a jaká je skutečnost, to není vždy jedno a totéž. Bůh není milióny mil odtud – ve skutečnosti je tak blízko, jak nebyl dosud nikdy!
Bůh prožívá tvůj zármutek s tebou.
Bible říká, že Ježíš byl „muž bolesti, obeznámený s nejhlubším zármutkem" (Izajáš 53, 3). Přicházíš-li se svým zármutkem k Ježíši, on ví, o čem hovoříš, a rozumí tvé bolesti. Bůh je trpícím Bohem – a Bohem soucitu. Není odtažitě chladný, ani lhostejný. Nestojí „mimo".
Bůh ti dává církevní rodinu, aby tě podepřela.
Bůh si přeje, abychom se svým zármutkem přišli do společenství. Na skupinkách, ve sboru a ve společenství dochází k uzdravení. Společně je nám lépe! „V Kristu, ačkoli je nás mnoho, tvoříme jedno tělo, a každý úd patří ke všem ostatním. Buďte si navzájem oddáni jako milující rodina. Radujte se s těmi, kteří se radují; truchlete s těmi, kteří truchlí" (Římanům 12, 5; 10; 15).
Bůh používá našeho zármutku k tomu, aby ti pomáhal růst.
Zármutku a dokonce i utrpení používá Bůh k tomu, aby ti pomohl být stále podobnější Kristu, a dělá to v trojím smyslu:
Za prvé skrze tvé utrpení obrací svou pozornost k sobě – k Bohu (Přísloví 20, 30).
Za druhé ze zlého vynáší dobré (Římanům 8, 28). Za třetí tě připravuje pro věčnost (2. Korintským 4, 17-18).

Bůh ti dává naději na nebe.
Je mnoho lidí, kteří truchlí bez naděje. Tvůj život na této zemi je krátký, věříš-li však v Ježíše Krista a důvěřuješ mu, že ti vymohl spasení, pak máš naději, že budeš věčnost trávit v nebi s Bohem; a tato naděje ti bude oporou v době, kdy prožíváš ztrátu. V 1. listu Tesalonickým 4, 13 Bible říká: „Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, aby ste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději."
Bůh používá naší bolesti ku pomoci jiným lidem.
Nazývá se to „vykupující bolest" - a je to nejvyšší a nejlepší způsob, jak využít bolesti, kterou prožíváš. Bůh nechce, abys své trápení vyplýtval bez užitku. „(Bůh) nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísni, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha" (2. Korintským 1, 4).

Lze ještě uvést, že: V případě, že jsme ztratili někoho, kdo již přijal vykoupení, **potěšuje nás Bůh myšlenkou, že je zesnulý na lepším, bezpečném místě a že se tam opět sejdeme navždy.**
Bůh umožňuje nespaseným, aby je naše ztráta a způsob, jak nám On sám pomáhá ji nést, přiměla k zamyšlení nad nevyhnutelností smrti a **včas Mu odevzdali svůj život** (Pozn. překl.).

Přeložila Ivana Kultová

Radost ve smutku - to jsou „Velikonoce"!

Sváteční dny máme všichni rádi. Jsou to dny odpočinku, různých návštěv a rodinných výletů. Vedle svátků vánočních jsou tady svátky velikonoční.
Někteří lidé jim říkají „jarní svátky".
Na tyto výjimečné dny se všichni připravují - možná to až moc přehánějí a to hlavně s jídlem! „Tolik se musí nakoupit různých potravin a sladkostí." Je dobré se připravit, abychom mohli něco dát našim koledníkům.
Nejraději mám malé děti. Po odříkání krátké básničky dostávají odměnu. Vzpomínám si také, jak maminka vždy něco dobrého pekla. Jednou, to jsem byla ještě hodně malá, maminka připravila těsto a potom z něho udělala takové krásné bochánky. Dva plechy, pečlivě namaštěné, aby se těsto nepřilepilo. A na nich si pěkně seděly tyto bochánky a kynuly zakryté utěrkou. Bylo to něco, co jsem ještě neviděla. Dívala jsem se, jak je maminka pečlivě vytvarovala a potom opatrně dávala na plech. Moc se mi líbily, byly tak hladounké a hezky kulaté. Chodila jsem je hlídat, jestli už vykynuly. Maminka mi vysvětlila, že to jsou „mazance", které se pečou jenom na Velikonoce. Asi po půl hodině se naše mazance nádherně zvětšily. Skoro se tam nemohly vejít! „Ještě je pomažeme vajíčkem, trouba je už teplá a budeme péct." Nemohla jsem z maminčiných rukou spustit oči. Ale kam maminka jde? A proč bere ze šuplíku ten nejostřejší nůž? Neměla jsem ho ráda, byl velký, tak moc ostrý a krájeli jsme jím hlavně nějaké maso!
A nyní, - to bylo nejhorší, na tuto chvíli nemohu zapomenout, maminka ty krásné kulaťoučké bochánky začala tím ostrým nožem krájet! Připadalo mi to, jako by je to bolelo. Vždycky, když jsem se řízla, tak to bolelo.
„Mami! Proč to děláš?" Připadalo mi to krájení nožem, jako by se všechno pokazilo. Byly tak krásné, nijak porušené a nyní? Maminka mi vysvětluje, že tam dělá znamení kříže.
A opravdu, tím, tak moc ostrým nožem tam vyřezala kříž. Šel mi z toho po těle takový zvláštní, nepříjemný pocit. Maminka mi říká: „Víš, Pán Ježíš za nás o Velikonocích zemřel na kříži!" Svou dětskou představivostí jsem si uvědomovala, co se tenkrát stalo. On byl vlastně podobný našemu kulatému mazanci. Tak krásný a ničím neporušený. A my, lidé, jsme s Ním udělali něco tak hrozného! Maminka bere rozšlehané vajíčko a potírá mazance. I do té rány po noži ho natírá. Připadá mi to, jako nějaká náplast. Stále jsem o tom, co jsem viděla, musela přemýšlet. Krásně se upekly, byly tak zlatavé, ale znamení „kříže" bylo stále vidět a mohlo ke mně promlouvat. Dnes již mazance peču sama, ale vždy si vzpomenu na tuto zkušenost. Také beru ostrý nůž a nařízný těstový bochánek do kříže. Vždycky mám ale stejný, nepříjemný pocit, jako tenkrát. Připravuji se a říznu do toho neporušeného těsta. Je to tak těžké, - často si říkám, že to ani nedokážu. Vždy se mi při tomto úkonu - „vytváření křížů" - zalijí oči slzami. I za mne Ježíš umíral na kříži! V tu chvíli je mi smutno a cítím se jako tenkrát... ta malá holka, co se dívá na maminčiny ruce.
Každý rok, když peču mazance, si znovu a znovu uvědomuji, co „Velikonoce" znamenají v mém životě! Vím jistě, že dokud budu žít, budu svému Pánu za to vše, co pro mne udělal, velmi vděčná!

Dana Jersáková

Vody živé /1

Náboženství je vzácná bylina, jež nalézá půdu právě tak v srdci velikého myslitele, jako v srdci nepatrného človíčka, který sotva umí číst a psát – v srdci umělce jako v srdci člověka praktického, který koná svoji denní práci za pultem či v dílně. Rodin (čti Rodén), nejslavnější sochař francouzský, jehož velká výstava v Praze před léty uspořádaná tolik byla obdivována, řekl, že „praví umělci jsou povahy náboženský nejhlouběji založené. Právě umění napomáhá prý vnikat do svatých končin, zasvěcených nevyzpytovatelnému."
(Sochař **Auguste Rodin**, celým jménem **François Auguste René Rodin,** se narodil 12. 11. 1840 v Paříži. Vycházel ze studia antiky, gotiky, renesance a orientálního umění. Za základ své umělecké činnosti pokládal přírodu, z níž vycházel a zůstal jí věrný až do smrti. Lidské tělo bylo pro něj nejvhodnějším prostředkem, kterým je možné vyjádřit každý duševní stav. Rodinem začíná éra moderního sochařství - vloženo redakcí).

Rozsievač č. 3, roku 1919

Vody živé /2

Představte si zástup lidí v poutech. Všichni jsou odsouzeni k smrti a každého dne někteří z nich jsou popravováni před očima druhých. Pozůstalí, vidouce tyto umírající a čekající, kdy na ně dojde, vidí svůj vlastní osud. To je obraz lidského života. – Tak napsal Pascal. Jan píše v jednom jeho listu bratřím: „Kdo má Syna, má život. Kdo nemá Syna Božího, života nemá."

Rozsievač č. 5, r. 1919

Vody živé /3

Anglický myslitel Ruskin srovnával náboženství mnohých svých krajanů s ježkem, jenž se povaloval po hroznech, nabodal si na ostny několik zrnek, zalezl do skrýše a myslil, že si odnesl celý vinohrad.
Právě tak mnozí povalují se prý po Bibli, napíchají na svou drsnou přirozenost několik dogmat a domnívají se, že mají celé náboženství.
Co řekl Ruskin o svých krajanech, přiléhá dobře i na naše české poměry.

Rozsievač č. 5, r. 1919

Japonec o křesťanství

Japonský křesťan Učima napsal v knize „Jak jsem se stal křesťanem" následující slova:
Kdo chce správně soudit křesťanství, musí udělat přísný rozdíl mezi křesťanstvím čistým, původním a mezi křesťanstvím, které jeho vyznavači znetvořili různými přídavky. Myslím, že žádný rozumný člověk by pravé křesťanství nezavrhoval. Četl jsem všechny spisy proti křesťanství, které mi přišly do rukou, a viděl jsem, že zuřivé útoky protivníků na křesťany nedosahovaly na Krista. Jestliže je křesťanství tím, za co jej považuji, pak stojí pevně jako pohoří Himaláje. Kdo ho utlačuje, škodí sám sobě. Jenom blázni mohou bít hlavou o skálu. Mnozí lidé však útočí proti tomu, co jen nese název křesťanství a není jím. Nese jen nálepku, kterou tam nevěřící křesťané nalepili. Ti pokryli věčnou skálu oltáři, chrámy, kostely, učením, věroučnými články a jinými zápalnými látkami, aby prý ta skála mohla proti bouřce časů vzdorovat. Když potom pár bláznů tyto stavby zapálilo, radovali se, protože si myslí, že tu skálu zničili. Leč hle, ona ještě stojí nad troskami marnosti a vítězně drží jasné čelo na věky."

Rozsievač č. 5, r. 1919

Nabídka - Sbory a stanice, které odebírají nejméně sto čísel Rozsévače na jednu adresu, mohou mít na tomto místě vytištěno pozvání do svých schůzek a shromáždění, a to úplně zdarma.Takové číslo slouží potom zároveň jako pozvánka. Pošlete hned text.

Rozsievač č. 3, r. 1919

Jak jsme se měli během války

Krátce po sarajevské události k nám přijel náš přítel br. dr. Gill z Říma. Za rudé záře, která hlásala budoucí katastrofu, jsme s naším hostem ještě slavili památku Husovu v roku 1914 v přeplněné najaté modlitebně v Budečské ulici. Br. Gill odjel a s ním i mír. V krátké době rozpoutala se bouře válečná. Přes 70 našich bratří od nás odešlo na vojnu. Šest jich tam zůstalo, o některých nevíme. Válka udělala nám i notnou čáru přes naše výpočty na stavbě modlitebny. Když vypukla válka, měli jsme pouze neomítnuté holé zdi. A rázem jsme byli odříznutí od bratří v cizině. Byla to těžká doba a často jsme mysleli, že budeme muset ohlásit bankrot, ale Pán nám milostivě ze všeho pomohl. Modlitebna stojí skoro hotová (až na některé detaily vnitřního zařízení). Otevření modlitebny jsme slavili kolem prvních válečných Vánoc. Naše modlitebna je jednou z nejkrásnějších protestantských modliteben v našem státě a naše varhany snad nemají vůbec konkurenta na českém Sioně. Přes těžkou dobu měli jsme úspěchy. Vrcholem úspěchu je Jeronýmův rok, rok 1916, kdy pokřtili jsme a přijali 62 římských katolíků. Shromáždění jsme měli pěkně navštívená, zvláště při příležitosti nějaké návštěvy, o které nebylo nouze. Že jsme byli také pronásledováni od rakouské vlády, je přirozené. Skonfiskovali nám pozvánky do shromáždění, modlitebnu chtěli zavřít a podepsaný byl předvolán před vojenský soud na Hradčanech. Byt mu prohlíželi, zastavili poštu – pro styky s dohodovou cizinou. Než oko Boží nad námi bdělo a Jeho silná ruka nedopustila naši zkázu. V době nedostatku zřídili jsme sociální odbor, který se staral o opatření levných potravin, rozdal i hojně nejnuznějším všeho potřebného. Nedělní škola přes pronásledování kvetla – má dodnes pěkní čtyři třídy. Sdružení mládeže se snažilo upoutat mládež pěkným způsobem, aby nezapadla do světa. Biblické modlitební hodiny, sesterská misijní hodina a shromáždění po rodinách vyplnily celý týden, takže kdo chtěl, mohl celý týden navštěvovat shromáždění. Naši zpěváci hojili v době ran raněná srdce nejedním duchovním koncertem v našem shromáždění. Také naše ostatní dvě modlitebny v Praze na Pankráci a v Michli byly útočištěm smutných a zarmoucených. Vzrostly po čas války tak, že by pomalu mohly tvořit samostatné sbory. I naše Bělá, živé Pardubice, Hleďsebe a nejvíce snad Klášterec budí v nás hojně naději do budoucna. Od prohlášení samostatnosti žijeme nový život. Máme plnou svobodu, které se snažíme plně použít. Hned v druhý den svobody konali jsme shromáždění pod širým nebem u pomníku Palackého na Staroměstském náměstí, na Tylově a Purkyňově náměstí. Také řada cizích hostí nás navštívila, kteří v přeplněné modlitebně k nám mluvili. Prosíme Pána o probuzení duchovní a očekáváme, že budeme brzy vyslyšeni.

Josef Novotný, Praha, Rozsievač č. 3, roku 1919

Recenzia knihy

Clara Jones: Milovaná
Zdá sa ti niekedy kresťanský život priťažký? Pýtaš sa, prečo nezažívaš pokoj a radosť? Snažíš sa žiť zbožný život, ale zlyhávaš? Odhaľ pravdu Božieho slova, ktoré pomohlo Clare Jones opustiť tento boj, nájsť pokoj a odpočinok v náručí milujúceho Spasiteľa. Pred otvorením knihy som si predstavovala, že nám ženám zrejme poskytne nejaké overené praktické spôsoby dobrého oddychu... Clarina kniha ma však „ohromila" svojím hlboko do srdca sa zarezávajúcim vyznaním. Skutočný odpočinok nie je výsledok môjho snaženia. Odpočinok – to je Ježiš Kristus sám. O tom je táto transformujúca kniha – ako žiť denne reálne skrytá v objatí milujúceho Boha prostredníctvom vnárania sa do Jeho odkazov pre svoju milovanú dcéru.

Dana Hanesová, manželka kazateľa,
od roku 1993 učí na Pedagogickej fakulte UMB v Banskej Bystrici

Clara Jones nás sprevádza biblickým štúdiom na pozadí vlastných životných zápasov o uchopenie toho, že je bezpodmienečne milovaná Bohom, a preto môže „dovoliť sama sebe" odpočívať v Bohu. Čestne, otvorene, bez pretvárky nás vťahuje do zápasov s vlastným snažením zapáčiť sa Bohu. Odkrýva hlbokú vieru v to, že Boží život v nás a cez nás je dostatočný, netreba ho vylepšovať, ale mu dať priestor, aby sa prejavil. Pozýva nás oddeliť si čas na počúvanie Boha cez Jeho slovo a bez vyrušovania sa nechať premieňať na ženu, ktorá vie, že je Bohom bezpodmienečne milovaná, a preto v Ňom môže odpočívať celá jej bytosť.

Ester Jankovičová, kresťanský kouč, manželské poradenstvo

Knihu Milovaná od Clary Jones si môžete zakúpiť aj na: www.martinus.sk

Viditelné Slovo

Krásnymi fotografiami inšpirovanými veršami z Biblie dnes do rubriky Viditeľné slovo prispel aj brat Janko Kováčik

Představujeme vám novou rubriku „Viditelné Slovo" aneb Zamyšlení nad veršem. Sem můžete posílat svoje zkušenosti, jak jste najednou uviděli biblický verš jiným způsobem – nově, jak vám Pán Bůh otevřel oči. Např.: Tolikrát jsem toto místo v Bibli četla, jak to, že jsem si toho nevšimla dřív? Můžete také napsat svůj oblíbený verš, který k vám stále promlouvá. Stačí krátce, i jedna věta. (red)

KOHÚT

Azda každý z nás sa už stretol s kohútom, hlavne na dedine. Hovorí sa, že kohút je ohlasovateľom svitania, príchodu nového dňa. Aj v tú noc, keď kňazi a celá vysoká rada vypočúvali a obviňovali Pána Ježiša, aby Ho vydali na smrť, pred svitaním zakikiríkal kohút. Nikto si to nevšímal, veď to bol každodenný úkaz pred príchodom nového dňa. Ale predsa si to jeden človek všimol a horko sa rozplakal.
Bol to Peter, horlivý učeník Pána Ježiša, ktorý len pred niekoľkými hodinami hovoril, že aj keby mal zomrieť s Ježišom, nikdy Ho nezaprie. Zaprel, a hneď trikrát. Keď kohút zaspieval, pripomenul mu slová Pána Ježiša: ***Amen ti hovorím, že tejto noci, pru než zaspieva kohút, tri razy ma zaprieš.*** Pán Ježiš použil na pripomenutie svojich slov celkom jednoduchý obraz z bežného života. Keď som nad tým uvažoval, rozmýšľal som, čím mne pripomína Pán Ježiš svoje Slovo. Prichádzam na križovatku a zasvieti červená, akoby mi povedala zastav, nechoď, lebo ti hrozí nebezpečenstvo. Naskočí zelená a tá hovorí: Choď, pokračuj! Tie semafory na križovatkách tam nie sú preto, aby nás obmedzili, ale aby nám zaistili bezpečnosť. Mnohé nehody, ktoré vidíme, sa stávajú preto, že vodiči nerešpektujú tieto svetelné signály. Božie slovo, ak ho pozorne čítame, nám pripomína, čo a kedy máme robiť. Keď príde kolízna situácia alebo hrozí nebezpečenstvo pádu, želám si, aby Božie slovo „zaspievalo" v mojej mysli a srdci a pripomenulo mi, čo mám robiť, skôr než niečo urobím nesprávne, aby som nemusel horko plakať.

V. Malý

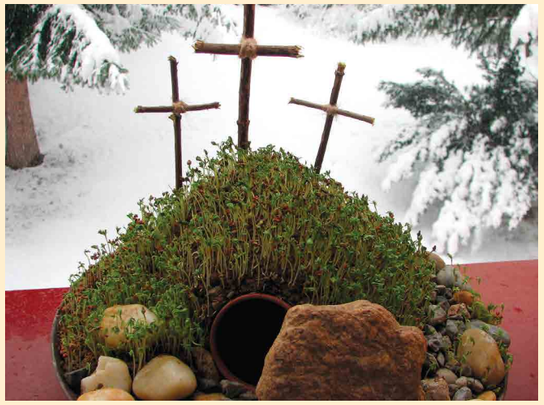

Hrob: ***Ján 20, 1***
V prvý deň týždňa, včasráno, keď bola ešte tma, prišla k hrobu Mária Magdaléna a videla, že kameň je od hrobu odvalený.

Sýkorka: ***Mat. 6, 26***
Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, nežnú, nezhromažďujú obilie do sýpok, a váš nebeský Otec ich živí.

Totalitné šikanovanie v roku 1952

V prvých rokoch totality dostávalo vedenie cirkvi pokyny (zákazy a príkazy), ako musia prebiehať bohoslužby a čo sa smie a čo nie. Bratia z vedenia ich posielali kazateľom zborov a tí zasa na jednotlivé stanice. Brat Ján Balciar v Revúckej Lehote dostal list s presnými pokynmi pre bohoslužobné zhromaždenia. Pri likvidácii starej dokumentácie bol tento list už na ohni, ale v poslednej chvíli ho vytiahli a zachovali

Jelšava 28. 7. 1952
Brat Ján Balciar Rev. Lehota

Milovaný brat v Pánu!
Je potrebné presne dodržiavať zákonné predpisy ohľadom služby slovom na všetkých našich bohoslužobných zhromaždeniach.
Preto Ťa poverujem dozorom nad všetkými zhromaždeniami, ktoré budú za mojej neprítomnosti v modlitebni v... Jelšave.
Bohoslužobné zhromaždenia pozostávajú z týchto úkonov: modlitby, spievanie bohoslužobných piesní, čítanie Písma, prípadne prečítanie básne, ktorú musí schváliť vopred kazateľ. Kázať alebo viesť nedeľné zhromaždenia smie iba ten, kto má k tomu štátny súhlas. Prosím Ťa preto, nedovoľ nikomu kázať, kto by sa nevedel vykázať s takýmto súhlasom. Uvedom si, že takýto priestupok je protizákonný a vystavil by si tým seba a aj mňa trestnému stíhaniu a poškodil by si tým celej cirkvi.
Sme vďační Pánovi, že môžeme mať zhromaždenia – keď aj na prechodnú dobu bez možnosti služby slovom, ako sme na to boli dosiaľ zvyknutí, lebo slúžiť Slovom môže zatiaľ iba kazateľ.
Otázka laických kazateľov zostáva zatiaľ nevyriešená a až do jej vybavenia nesmú títo nikdy slúžiť.
Aby bolo jasné. Všetky zhromaždenia, ktoré máte, môžete mať aj naďalej, len s tým rozdielom, že v neprítomnosti kazateľa nesmie byť nijaký preslov (kázeň). Za Tvojej neprítomnosti pover svojho zástupcu a oznám mi jeho meno.
Na dôkaz súhlasu, že prijímaš poverenie a že ho budeš presne plniť, podpíš druhopis tohto listu a vrát mi ho obratom.
S bratským pozdravom.

Podpísaný kazateľ zboru D. Šaling

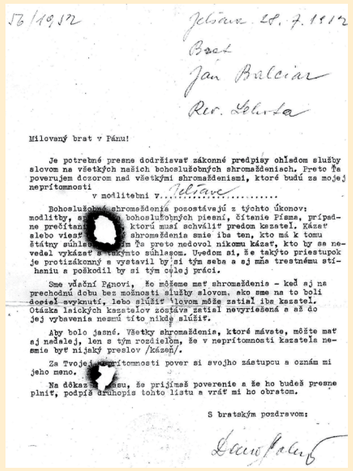

Jelšava 28. 7. 1952
Brat
Ján Balciar
Rev. Lehota

Milovaný brat v Pánu!

Je potrebné presne dodržiavať zákonné predpisy ohľadom služby slovom na všetkých našich bohoslužobných zhromaždeniach. Preto Ťa poverujem dozorom nad všetkými zhromaždeniami, ktoré budú za mojej neprítomnosti v modlitebni v..... Jelšave.....

Bohoslužobné zhromaždenia pozostávajú z týchto úkonov: modlitby, spievanie bohoslužobných piesní, čítanie Písma, prípadne prečítanie básne, ktorú musí schváliť predom kazateľ. Kázať alebo viesť nedeľné zhromaždenia smie iba ten, kto má k tomu štátny súhlas. Prosím Ťa preto, nedovoľ nikomu kázať, kto by sa nevedel vykázať s takýmto súhlasom. Uvedom si, že takýto priestupok je protizákonný a vystavil by si tým seba a aj mňa trestnému stíhaniu a poškodil by si tým celej cirkvi.

Sme vďační Pánovi, že môžeme mať zhromaždenia – keď aj na prechodnú dobu bez možnosti služby slovom, ako sme na to boli dosiaľ zvyknutí, lebo slúžiť Slovom môže zatiaľ iba kazateľ. Otázka laických kazateľov zostáva zatiaľ nevyriešená a až do jej vybavenia nesmú títo nikdy slúžiť.

Aby bolo jasné. Všetky zhromaždenia, ktoré máte, môžete mať aj naďalej, len s tým rozdielom, že v neprítomnosti kazateľa nesmie byť nijaký preslov /kázeň/.

Za Tvojej neprítomnosti pover si svojho zástupcu a oznám mi jeho meno.

Na dôkaz súhlasu, že prijímaš poverenie a že ho budeš presne plniť, podpíš druhopis tohto listu a vrát mi ho obratom.

S bratským pozdravom:

Poučení z chrudimského procesu

Před senátem krajského soudu v Chrudimi stanuli v těchto dnech čtyři čelní představitelé baptistické církve v Československu. Byl to bývalý ředitel baptistického semináře v Praze dr. Jindřich Procházka, bývalý předseda Bratrské jednoty baptistů v ČSR Jan Říčař, bývalý sekretář ústředí této církve Cyril Burget a předseda Bratrské jednoty baptistů na Slovensku Michael Kešjar. Zodpovídali se z trestného činu špionáže a velezrady. Všichni obvinění svou vinu doznali. A jejich výpovědi se staly těžkou obžalobou také amerických vládních kruhů, které se neštítí zneužívat i náboženství pro své imperialistické cíle. Podobně, jako při předcházejících procesech s hierarchií katolickou, tak i zde při tomto procesu se ukázalo, že klerikální reakce u nás pracuje z návodu a v plné spolupráci s cizími zahraničními nepřáteli našeho státu a jeho lidu. Jestliže při procesech s katolickou hierarchií to byl Vatikán, který byl v pozadí nepřátelské činnosti vysokých katolických funkcionářů, při chrudimském procesu se ukázalo, že také Světové ústředí baptistů, Federální rada křesťanských církví v USA a Světová rada církví používají stejných prostředků jako Vatikán v boji proti Sovětskému svazu a lidově demokratickým zemím: špionáže a diversantské činnosti. V procesu se ukázalo, že špičky baptistické církve v Československu byly v přímém styku s americkým Světovým ústředím baptistů. Toto ústředí spolu s Federální radou církví je podobně jako i Světová rada církví přímo nástrojem politiky imperialistických kruhů v USA. Stačí uvést, že čelnými funkcionáři Federální rady jsou takoví američtí funkcionáři a váleční štváči, jako je J. F. Dulles a Taft. A že „mecenášem" baptistického ústředí je například multimilionář Rockefeller. Světová rada církví, kde opět vystupuje velmi aktivně Dulles, je organizací, která chce vytvořit jednotnou reakční frontu protestantských a evangelických církví pro boj proti demokracii a míru. A je charakteristické, že se usilovně snaží zkoordinovat svoje akce s Vatikánem. Tak mají být soustředěny síly klerikální reakce v celém světě, aby pomohly prosazovat imperialistickým kruhům jejich politické cíle všemi prostředky. Baptističtí předáci, souzení v Chrudimi, plně doznali, že baptistické ústředí v USA od nich přímo požadovalo špionážní zprávy a že plnili příkaz amerického ústředí baptistů, škodit republice vyzrazováním státních tajemství, působit na věřící, aby byla podlomena jejich důvěra k lidově demokratickému režimu a vštěpovat jim nenávist k Sovětskému svazu. To bylo také podmínkou dolarové podpory, kterou dostávali z USA až do roku 1949. A bylo samozřejmé, že obvinění byli až do února 1948 spolupracovníky představitelů reakčních stran tehdejší Národní fronty. Obvinění nejhrubším způsobem zneužili náboženské svobody, kterou naše ústava zaručuje každému občanu republiky, a zneužili také svého postavení církevní organizace k vytvoření špionážní sítě a proto skončili tak, jak skončí každý nepřítel našeho lidově demokratického režimu: Byli odhaleni a po zásluze potrestáni. Nedopustíme, aby třeba pod pláštíkem náboženských myšlenek a pod pláštíkem náboženství bylo narušováno budovatelské dílo našeho lidu, aby náš lid byl odváděn z cesty boje za mír a socialismus a aby byly zločinně poškozovány zájmy našeho státu.

Dr. L. Vokáč, psáno 1. 7. 1958

Mal som „na to"

Vyučený som za automechanika, lebo i keď som mal „na to" – študovať na strednej škole, pre náboženské zaťaženie som nemohol. Ani mi to veľmi neprekážalo. Práca s autami a šoférovanie ma doslova bavilo.
A tak som sa zamestnal najprv ako vodič nákladnej V3S na lesoch, neskôr som sa zamestnal v ČSAD (Československá autobusová doprava). Ako človek „nevysporiadaný s náboženskou otázkou" (ako to „krásne a rozumne" nazvali. Ja som predsa bol vysporiadaný s náboženskou otázkou, oni neboli), nikdy som nemohol ísť do zahraničia so zájazdom, nikdy som nebol finančne tak odmenený ako ostatní vodiči, nikdy som nemohol získať žiadne ocenenie za tisícky najazdených kilometrov bez nehody. Doslovné prenasledovanie to nebolo, ale pocit nespravodlivosti zostal vo mne – ako v mladom človekovi – zakorenený. Ale zvykol som si... a teraz už len spomínam.

Ján Balciar ml.

Konference sester BJB

Drahé sestry, milost vám a pokoj od Boha Otce našeho, Pána Ježíše Krista (I K 1, 3).
Jsem velmi ráda, že vás mohu pozvat na 50. jubilejní konferenci sester z Čech a Slovenska, která se koná ve dnech 3. - 5. 5. 2019 v Brně. Jsem vděčná brněnskému sboru - sestrám, které vzaly na sebe zodpovědnost a spolupodílí se na přípravách celé konference.
Pozvánku, program a popis cesty najdete na hlavní stránce webu **bjb.cz.**
Jsou tam veškeré informace o přihlášení a platbě.
Celá konference bude probíhat v Kulturním centru Babylon, kde se také můžete od 16 hodin zaregistrovat. Na registraci dostanete brožurku, kde budou další podrobnosti, a popis cesty do menzy a cesty na ubytování.
Přihlásíte se obvyklým způsobem. Po přihlášení dostanete e-mailem potvrzení přihlášky s číslem, které použijete jako specifický symbol při platbě. Slovenské sestry dostanou informaci k platbám od sestry předsedkyně Ruth Maďarové.
Dostanou číslo účtu, na které zašlou peníze na Slovensku a celková částka za všechny slovenské sestry bude převedena jednou platbou.
Přihlášky budou ukončeny **10. dubna 2019.**
Chci povzbudit především ty sestry, které na konferenci zatím nebyly, aby okusily tu zvláštní vůni bohatě prostřeného duchovního stolu.
Všechny jste zvané na oslavu 50. narozenin. Je to mimořádná příležitost. Těším se na každou z vás. I když vás neznám všechny jménem, budu se těšit společně s vámi z Boží přítomnosti, milosti a lásky, kterou nás nebeský Otec chce zahrnout. Je na co se těšit.

Helena Včeláková, předsedkyně Odboru sester ČR

Slavnost křtu ponořením v Aši

Pohledy na křest jsou různé. Jedni namítají, že křest jim zařídili rodiče, když byli miminka. Rodiče Pána Ježíše také zařídili jeho obřezání osmého dne po narození. Druzí říkají, že jim bylo vyprošeno požehnání, když byli v útlém věku.
Pánu Ježíši také bylo vyprošeno požehnání od Simeona. Jiní říkají, že jim stačí to, že v dospívání chodili s rodiči do kostela. Spasitele také rodiče vodili do chrámu. Ve svých 12 letech tam zůstal dokonce celých 6 dnů a rozmlouval s učiteli zákona. Další jsou v pohodě, nespěchají se křtem, mají dost času. Ale Pán Ježíš, přes všechny uvedené důvody, spěchal naplnit vůli svého Otce. Šel pěšky mnoho desítek kilometrů až k Jordánu. Jemu nestačilo to, co zařídili jeho rodiče. Cítil, že (i přesto, že nikdy nezhřešil) potřebuje křest. Důležitý je proto pohled Pána Ježíše na křest, Jeho představa o křtu. Dá se shrnout do pěti bodů: 1. Vědomí o nutnosti křtu, 2. Vědomí o neodkladnosti křtu, 3. Vědomí o pořádku v otázce křtu, 4. Vědomí o službě po křtu v moci Ducha svatého, 5. Vědomí úzkého vztahu s Bohem Otcem po křtu.

Je smutné, že ani v současné době nemá Boží lid v této otázce zcela jasno. Pomineme-li způsoby nebiblického křtu, pak narážíme na to, kterak křtí i lidé nepověření a neprověření Kristovou církví. Pán Ježíš však velice dbal i na to, kdo Ho pokřtí. Náš Pán věděl, že Jeho Otec je Bohem pořádku. Proto žádal o křest Jana, který byl k tomuto účelu Bohem pověřen.
Dále jsme svědky toho, jak si mnoho křesťanů po křtu hoví v pomyslném „Jordánu" celá léta.
Nevyjdou na břeh, aby sloužili a pracovali. Stejně tak nejeden pokřtěný bratr a sestra po křtu postrádají sílu Ducha svatého ke službě. Ne tak Ježíš. On ihned po křtu vystoupil z vody a sloužil lidem ke spáse v moci Ducha svatého. V neposlední řadě je zapotřebí zmínit i potřebu onoho úzkého vztahu Otce a Jeho dítěte. Je nádherné slyšet po křtu: **„Toto je můj milovaný syn, jehož jsem si vyvolil."**
Toto ujištění platí i pro tebe. Nebraň se

křtu, neutíkej před křtem. Naplň Boží vůli v otázce křtu a udělej to jako Pán Ježíš.
Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen.
Slavnostní shromáždění proběhlo v Aši už po několikáté první adventní neděli. Tentokráte to bylo dne 2. prosince 2018.
Pokřtěni byli čtyři lidé. Křtil a na biblický text (Matouš 3, 13–17) kázal br. kazatel Alois Boháček. Radujeme se, že náš sbor roste i početně. To je Boží milost.
Vděčnost, chvála i sláva patří našemu Pánu.

Vladislav Dušek

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

Číslo 5 2019 – ...pamätaj na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätiť!	Uzávěrka 10. 3. 2019
Číslo 6 2019 – ...budeš ctiť otca a matku.	Uzávěrka 10. 4. 2019
Číslo 7/8 2019 – ...nezabiješ!	Uzávěrka 10. 5. 2019
Číslo 9 2019 – ...nescudzoložíš!	Uzávěrka 10. 6. 2019
Číslo 10 2019 – ...nepokradneš!	Uzávěrka 10. 7. 2019
Číslo 11 2019 – ...nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu!	Uzávěrka 10. 8. 2019
Číslo 12 2019 – ...nepožiadaš ženu svojho blížneho...	Uzávěrka 10. 9. 2019

DVERE V TVARE KRÍŽA

Ján Kučera

„Ja som dvere,“
povedal Pán Ježiš.
„Nikto nepríde k Otcovi,
len cezo mňa.“

Unavený ťažkou vinou
som nazrel do komnaty odpustenia.
Lež ako sa tam dostať?
„Ja som dvere,“
povedal Pán Ježiš.

Postretol ma zármutok.
Do tmavej noci beznádeje
zažiarili svetlá domu radosti.
Tak rád by som vošiel dnu ...
„Ja som dvere,“
povedal Pán Ježiš.

Oviali ma mrazivé vetry zániku.
Ktosi mi zamával z krajiny večného žitia.
Kto by tam nechcel byť?!
„Ja som dvere,“
povedal Pán Ježiš.

„Otec, chcel by si prísť do neba?“
Opýtal sa ma malý syn.
„Chcel,“ odpovedal som.
„Ja som dvere,“
povedal Pán Ježiš.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Milan Uhrin
Foto: © Laura Pashkevich /Adobe Stock, © NatashaBreen /evanto a archív redakcie.
Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.